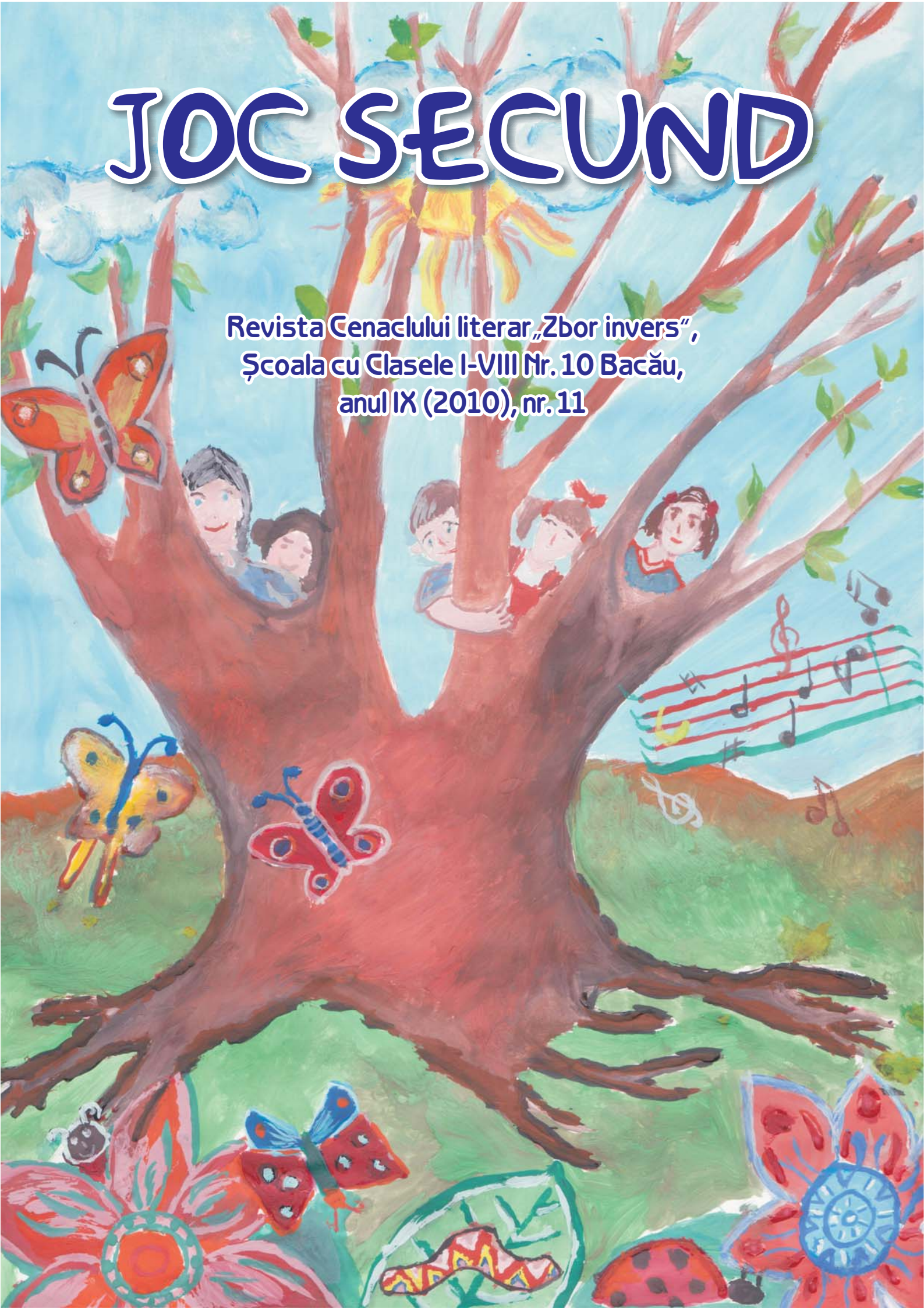


JOC SECUND

Revista Cenuclului literar „Zbor invers”,
Școala cu Clasele I-VIII Nr. 10 Bacău,
anul IX (2010), nr. 11



REDACTIA

Redactor-șef:

Mihai Iavorschi (7 D)

Secretar de redacție:

Alin Diaconu (7 D)

Redactori:

Thea Hartman (6 A),
Alina Ionel (6 A),
Medeia Pașcu (5 B),
Diana Drancă (5 B),
Delia Pricope (7 D),
Sarah Temea (7 D),
Andrei Hurgheș (6 A),
Raluca Mocanu (6 A),
Matei David (6 C),
Diana Miron (8 B),
Mădălina Munteanu (5 A),
Andreea Cărlan (5 A),
Alexandru Dumitru (5 C)

Coperta 1:

Delia Pricope, Sarah Temea

Coperta 2:

Anastasia Bălan

ISSN 1584 - 1006

Editor:

prof. Iulia JICU,
prof. Ionel-Cătălin
DIACONU

Directori:

prof. Elena ROTARIU,
prof. Elena COSMA

Colaboratori:

prof. Ilinca ALEXANDRU, înv. Angela APREOTESEI, prof. Corina BÎRA, prof. Luminița BOCA, prof. Elena COSMA, prof. Iuliana GHINEA, prof. Tatiana HAMAD, prof. Ionela MANOLACHI, prof. Mariana MUȘAT, prof. Lăcrămioara NEACȘU, bibl. Angelica ROJNIȚĂ, prof. Elena ROTARIU, prof. Livia RUSU, înv. Maria SORA, prof. Ioan VICOLEANU

Tehnoredactor: prof. Ionel-Cătălin DIACONU

Coordonator proiect: prof. Iulia JICU

Cuprins

Editorial -	1
Cărțile copilăriei - <i>Legendele Olimpului</i>	2
- <i>20000 de leghe sub mări</i>	3
- <i>Amurg. Lună nouă</i>	4
- <i>Johnny Boambă</i>	5
Cei mai buni - <i>Dansez pentru școală</i>	6-7
Proză - <i>De la fereastra apartamentului meu</i>	8-9
- <i>O ultimă scrisoare</i>	10
- <i>Tristeți de toamnă</i>	11
Poezii	12
Proză - <i>Povestea Annei</i>	13-14
Eseuri	15
Joc	16-17
Proză - <i>Frământări</i>	18-19
- <i>Un nou prieten</i>	19-20
Eseuri	21
Poezii	22-23
Correspondență	24
Descoperă lumea	25
The English Corner	26-27
J'aime le français	28
Eco	29
Pagina celor mici	30
Poezie	31
Divertisment	32
Calea Artei	C3



Vizitați **www.scoala10bacau.ro**



Dragii mei,

Astăzi chiar nu știu ce să scriu, dar *trebuie* să scriu ceva. Știu că v-am obișnuit așa. Și iată-mă, asemenea vouă, mută în fața colii albe, care se încăpățânează să rămână imaculată, în ciuda eforturilor mele disperate de a schița ceva. Vă înțeleg acum privirile triste, când la temă vă cer o compunere, un text (de cel puțin o pagină), un comentariu (asemenea), un eseu (idem), un referat, o caracterizare... Am să vă spun, totuși, o poveste. E felul nostru în care ținem cumva legătura și ne împărtășim ideile, de la un număr la altul al revistei. Când eu eram de vârsta voastră (deci, nu foarte demult) aveam un profesor de limba română, care își începea fiecare oră cu o povestioară cu tâlc, cu un lucru inedit care i se întâmplase, cu descrierea unui om pe care îl cunoscuse întâmplător, în una din zile. Ne făcea astfel părtași la o bucătică din viața lui, ne cerea părerea, ne lăsa să imaginăm tot felul de scenarii, în așa fel încât fiecare oră ni se părea un joc. Un joc serios, pe care noi îl stăpâneam, în care noi făceam regulile și, în final, ieșeam victorioși. Și era într-adevăr o victorie, căci fiecare ajungea, aproape fără să-și dea seama, să știe și fonetica, și vocabularul, nu mai vorbim de morfologie și sintaxă, care erau prietenele noastre în jocul de-a v-ați ascunselea. Și, mai presus de toate, înțelegeam *viața*, cu problemele ei, cu tentațiile ei nenumărate, cu albul și negrul (sau griul) ei. Nu ne spunea niciodată: să nu faceți..., să nu fiți..., să nu... Dar noi înțelegeam și *nu*...

Nu vă veți mira deci când vă voi spune că, pe la sfârșitul clasei a VI-a, toți ne visam poeți și căram cu mândrie în ghiozdane un caiet mai vechi, cu paginile înnegrite de parada temerară a *creațiilor* nevinovate, pe coperta căruia caligrafiasem cu grijă și migală: *Poezii, de...* Urma numele fiecăruia, scris cu un creion negru și subliniat apăsător, ca să se poată citi ușor, chiar și de la distanță, eventual din raftul imaginar al librăriei din sat. Și ce mândri mai eram! Eram undeva pe turla bisericii, atingând cu fruntea stelele lucitoare. Nimic nu ne stătea în cale. Eram puternici și încrezători și, mai ales, liberi ca pasărea cerului. Ne vedeam deja alături de Eminescu și Creangă, pe un raft ceva mai jos, dar *acolo*... Ce vremuri... o să spuneți voi! Ce vremuri... spun și eu. Și ar spune-o și profesorul meu de-atunci... Nu auzise lumea de *internet* și *hi5* și *skype* și *mess* și *chat* și alte asemenea minunății, iar timpul parcă se scurgea mai încet. Înconjuțați de atâtea tentații găsim acum cu greu răgazul pentru sufletul nostru. Volumul de povești, cartea cu poezii au dispărut de la căpătâiul patului, fiind înlocuite, tragic, cu căștile, telefonul mobil, i-pod-ul...

Nu uitați, deci, să găsiți răgazul pentru sufletul vostru, să citiți și chiar să scrieți, să aveți încredere în voi, să visați, să zburați (*invers*, uneori, dar să fie *zbor*). Și mai e un lucru pe care e bine să-l țineți minte pentru clipele voastre de nesiguranță: nici profesorii de română nu-și găsesc, uneori, cuvintele.

Iulia JICU

Cartea

Numai citind poți înțelege tainele Universului. În ciuda modernizării accelerate și a faptului că trăim în era comunicării on-line în care principala sursă de informare devine Internetul, Cartea e singura care ne oferă șansa de a pătrunde tainele lumii în care trăim. Parcurgerea unor cărți ne va ajuta cu siguranță în crearea unei punți comunicaționale cu persoanele din jurul nostru, în dobândirea unor importante cunoștințe de cultură generală, în dezvoltarea vocabularului și impulsivitatea inițiativelor creative.

Mihail Sadoveanu spunea că numai cartea este singura care ne poate face să trăim în afara minciunilor, nedreptăților și a prejudecăților sociale. „Toți cei care au acces la o bibliotecă vor fi mai puternici sufletește și psihic. Aceștia sunt cei care vor putea înfrunta mai ușor viața și vor avea vocabularul mai adecvat pentru a face acest lucru”.

Cărțile au darul de a ne transpune într-o lume veridică sau fantasmagorică, fascinându-ne până în cele mai mici detalii.

Așa că, sfatul meu este să vă lăsați fascinați de personajele de poveste, de lumile inedite și de bucuria pe care lectura unei cărți v-o poate oferi. Recitiți cărțile favorite și, în același timp, introduceți mereu cărți noi. Nu lăsați să treacă nicio zi fără să deschideți o carte, pentru că lecturile literare vă oferă o diversitate de informații și experiențe umane, modele morale, emoții și sentimente. Și cu riscul de a mă repeta, dar și cu dorința mare de a vă convinge, cititul zilnic vă ajută la dezvoltarea capacității de exprimare, a memoriei și a creativității, vă îmbunătățește capacitatea de concentrare.

În concluzie, timpul petrecut în compania cărților vă ajută să învățați mai ușor și să aveți succes la școală.

Angelica ROJNIȚĂ



Legendele Olimpului

Povestite de Alexandru Mitru

Legendele Olimpului aduc în circuitul cultural al românilor mitologia lumii antice grecești, un univers miraculos, rod al imaginației multor generații. Marea bogăție și frumusețe a miturilor aparținând Greciei s-a născut atât din încercările de a explica fenomenele lumii înconjurătoare, cât și din dorința de comunicare și etalare a posibilităților de expresie a limbii. Impresionanta producție mitologică a pus de multe ori cercetătorii literari în deficultate, atât sub raportul înlănțuirii cronologice a desfășurării întâmplărilor, cât și a alegerii unui mit semnificativ dintr-un grup de mai multe mituri care se referă la același zeu, acestea aparținând, fără îndoială, unor epoci diferite. În povestiri, Alexandru Mitru a încercat să facă o „istorie” a zeilor, începând cu momentul „nașterii” acestora, continuând cu prezentarea vieții și faptele celor mai reprezentativi dintre ei: Poseidon, Hera, Palas-Atena, Artemis, Hermes, Afrodita, Eros, Hades etc.

Alexandru Mitru a acordat mitului prometeic o importanță deosebită, a surprins relațiile dintre oameni și zei și a supralicitat superioritatea oamenilor față de zei. Aceștia, trăind în Olimp („muntele semet, cu fruntea sa încununată veșnic de cețuri argintii, era-n vecinătatea mării cu ape albastrii, Egeea, și priveghea toată Elada”), tiranici și orgolioși, aduceau oamenilor multe neplăceri. Zeus, cel mai important dintre ei, a orânduit că: „Oamenii trebuie să ne slăvească. Altare mândre ne-or zidi. Nu doar altare, ci și temple. Apoi vor face mari serbări prin care fiecare zeu va fi cinstit cum se cuvine. Din tot ce veți avea pe lume să ne aduceți sacrificii...”

Urmăridu-i pe zei atât în Olimp, dar mai ales printre oameni, se realizează un spațiu fabulos (Cer și Pământ) și în același timp umanizat.

Numeroase povestiri ai căror protagoniști sunt deopotrivă zeii și pământeni au finalitate de legendă, explicând originea unor constelații (Ursa mică, Ursa mare, Orion, Sirius, constelația celor doi delfini), unor regiuni (Europa, Asia mică, Arcadia, Egeea), sau a popoarelor (eleni, de la Elen, strămoșul grecilor, nepotul lui Prometeu). Tot de anumite întâmplări sunt legate legende instrumentelor muzicale: nai, liră, flaut. Se găsesc frecvent denumiri geografice: Creta, Cipru, Tesalia, Frigia, Delos, Marea Egee, Insula Eubeea. Nu lipsite de interes sunt denumirile Greciei: „Atica” („atica” însemnând „plin de grație și delicateță”) sau vechea „Eladă”.

Eroii legendelor

Gheea (zeița pământului) și **Uranus** (zeul înstelat) — părinții titanilor (**Ocean**, **Hiperion**, **Atals**, **Meneceu**, **Iapet** și **Cronos**), ai ciclopilor (ființe cu un singur ochi) și centimanilor (ființe monstruoase cu sute de brațe).

Cronos și **Reea** — părinții zeilor: **Hestia** (zeița focului), **Hades** (zeul infernului, al vieții de dincolo), **Poseidon** (zeul mărilor), **Demetra** (zeița fertilității, a câmpului), **Hera** (zeița căsătoriei, a familiei și a nou-născuților) și a lui **Zeus**;

Zeus și **Hera** — părinții lui: **Hefaistos** (zeul meșteșugurilor, zeul fierar), **Ares** (zeul războiului) și a lui **Hermes** (zeul mesager, al călătorilor pe mare și pe uscat, al născocirilor și al negoțului);

Zeus și **Maia** (zeița din Arcadia) — părinții lui **Palas-Atena** (Zeița înțelepciunii);

Zeus și **Leto** (zeița nopții) — părinții zeiței **Artemis** (a vânătorii) și a lui **Apolo** (zeu al luminii soarelui și al cântărilor alese);

Afrodita (zeița frumuseții, născută din picături de sânge ale lui Uranus, prelinse pe apa mării și prefăcute în spumă albă);

Prometeu — (fiul titanului Iapet) — cel care a creat din lut omul, acesta din urmă primind înțelepciune de la Palas-Atena;

Epimeteu — fratele lui Prometeu;

Deucalion — fiul lui Prometeu, rege în Tesalia;

Pira — părinții lui **Elen**, strămoșul grecilor; **Eros** — zeul dragostei; **Eol** — zeul vântului; **Dionisos** — zeul pământean al vieții de veci;

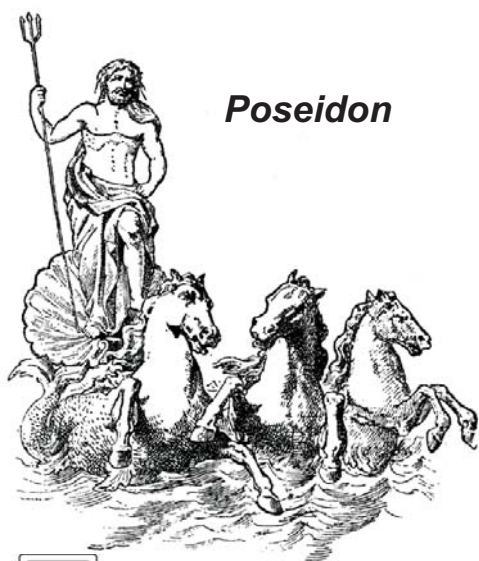
Alcioneu și **Tifon** — giganți;

Triton, **Polifem** și **Argus** — monștri; **Acteon** și **Adonis** — vânători chipeși; **Amfitrita**, **Calisto**, **Driops**, **Dafne** — nimfe locuind în fântâni, ape, copaci, dealuri, fânețe etc.

Ahile, **Enea** și **Agamemnon** — faimoși eroi din Războiul Troian.



Zeus



Poseidon

20000 de leghe sub mări

În *20.000 de leghe sub mări*, Jules Verne narează o uimitoare aventură a domnului Pierre Aronnax, profesor al Muzeului din Paris, a credinciosului său servitor, Conseil, și a lui Ned Land, un faimos harponier. Totul începe în anul 1866, marcat de un eveniment straniu, un fenomen inexplicabil și de neînțeles, care a agitat oamenii din toată lumea. Se părea că mai multe vase se întâlneau pe ocean cu „ceva enorm“, un obiect lung, fusiform, uneori fosforescent, mult mai mare și mai rapid decât o balenă. După aceste „întâlniri“, savanți și profesori din toate părțile lumii au lansat ipoteze care să lămurească lumea ce era acea masă mișcătoare. Se presupunea că este vorba despre un mamifer acvatic, necunoscut până atunci, ce arunca prin nări coloane de apă amestecată cu aer și vapori.

Majoritatea acestor întâmplări ar fi fost uitate dacă nu s-ar fi repetat în condiții identice. Atmosfera devenise cu adevărat agitată când vasul „Scotia“, aparținând celei mai celebre companii de pe acea vreme, a fost perforat de acea creatură misterioasă. Când inginerii cercetară vasul atenți, după ce-l scoaseră din apă, au descoperit că la doi metri și jumătate sub linia de plutire se deschidea o gaură de formă regulată, ca un triunghi isoscel. Utilajul perforant care o făcuse trebuia să fi fost ieșit din comun, iar mișcarea sa de izbire și de retragere era aproape inexplicabilă! Astfel, domnul profesor Aronnax a primit o scrisoare de la J.B. Hobson, secretar al Marinei, în care i se cere să se alăture expediției vasului „Abraham Lincoln“, ca reprezentant al Franței, într-o întreprindere îndrăznească ce se rezuma la a prinde monstrul oceanelor. Profesorul a acceptat.

Vasul „Abraham Lincoln“ dispunea de toate mijloacele distructive. Dar avea și ceva mai bun. Îl avea pe Ned Land, regele harponierilor. Ned Land era un canadian extraordinar de îndemânatic, fără egal în primejdioasa lui meserie. Precis, cu sânge rece, îndrăzneț și viclean, reușea să ucidă orice balenă șireată sau cașalot foarte îndrăzneț, rareori scăpându-i vreunul. Ned Land și profesorul Aronnax au devenit buni prieteni de-a lungul expediției. Corabia rătăcea la întâmplare când, în ultima zi a expediției, s-a întâlnit cu monstrul marin. La vederea acestuia în apa întunecată, profesorul Aronnax a conchis că trebuia să aibă o sursă electrică ca să emane o astfel de lumină. Echipajul era îngrozit de o posibilă ciocnire cu animalul, căci ar fi fost fatală. Din păcate, monstrul a atacat vasul când nava a tras în el cu ghiulele.

Aventura începe abia acum, când naufragiații Pierre Aronnax, Conseil și Ned Land s-au trezit chiar pe

monstrul marin! Mai mult: suprafața acestuia era lustruită, netedă, lipsită de asperități. Avea o sonoritate metalică. Monstrul acela era făcut de mâna omului, din plăci prinse între ele cu piroane! Cei trei zăceau la suprafața unui vas submarin, cu forma unui imens pește metalic... și acolo au rămas peste acea noapte. A doua zi se auzi un zgomot violent, dinspre interior. O placă se ridică și se ivi un om care, la vederea celor trei, scoase un urlet ciudat și dispăru înăuntru. Puțin mai târziu, opt bărbați solizi, cu fețele acoperite, au apărut tăcuți și astfel naufragiații au pătruns în uimitoarea mașină, unde au fost închiși într-o cameră întunecată. După jumătate de oră s-au aprins becurile din acea cameră, iar cei trei erau foarte

fericiți că pot vedea unde se află. Apoi au apărut doi oameni. Unul era scund, viguros, cu umeri lați, privire vie și pătrunzătoare, păr bogat și negru. Al doilea era calm, mândru, încrezător de sine, cu o privire fermă ce reflecta gândurile sale înalte. Avea între 35 și 50 de ani. Înalt, cu fruntea lată, nasul drept, gura clar desenată, dinți minunați, mâini fine, lungi.

Profesorul Aronnax a început să le povestească în franceză întâmplarea lor. Apoi Ned Land le-a povestit același lucru în engleză. Conseil le-a povestit în germană, iar în final domnul Aronnax a reluat povestirea în latin. Fără niciun rezultat... Nimic pe chipul lor nu schița că au înțeles ceva. Ba chiar au ieșit afară, închizând ușa după ei. Puțin mai târziu ușa se deschise și intră un servitor cu haine dintr-un material necunoscut și cu mâncare pentru cei trei. Serviciul de masă era rafinat, iar fiecare obiect, tacâm, farfurie aveau câte o inscripție: litera N înconjurată de o deviză: *mobilis in mobili* (mobil într-un element mobil). A doua zi apărură comandantul navei și afirmă că știe franceza, engleza, germana și latina și că putea să le răspundă de la prima întrevedere, dar voia să-i cunoască și să se hotărască în privința lor. Comandantul se numea căpitanul Nemo, un om care a rupt orice legătură cu omenirea și le spusese celor trei că urmau să i se alăture vieții sale, fără să mai calce vreodată pe pământ. Deși la început sună ca o tentativă de răpire, cei trei vor explora cele mai extraordinare locuri și forme de viață din ocean, ba chiar vor descoperi celebrul continent dispărut: Antlantida!

Rămâne de văzut dacă cei trei vor reuși să scape de pe vas. Îi va lăsa căpitanul Nemo să plece de bună voie? Vor scăpa cu viață viitoarelor incidente și pericole? Există un singur mod de a afla...



Amurg - Lună nouă

După cum credem că știți, „Lună nouă“ este al doilea volum al seriei „Amurg“, una dintre cele mai de succes serii de cărți pentru tineri, al cărei prim volum ne-a fost prezentat de colegul nostru, Mihai Iavorschi, în numărul trecut al revistei. În acest volum, se continuă aventurile tinerei Bella Swan și ale prietenului ei, Edward Cullen.

Așa cum ați aflat din primul volum, Edward și familia sa au viață veșnică, iar Bella, datorită acestui lucru, își dorește enorm să devină și ea un vampir. În preajma zilei ei de naștere, Bella avea tot felul de coșmaruri legate de înaintarea în vârstă și nu își dorea ca nimeni să pomenească de aceasta. Din nefericire pentru ea, atât familia cât și prietenii ei și-au adus aminte. În seara respectivă, familia Cullen a dat o petrecere pentru aniversarea Bellei, cu toate că ea i-a rugat să nu o facă. După ce a ajuns la petrecere și a încercat să deschidă un cadou, s-a tăiat în ambalajul acestuia. Simțind mirosul sângelui Bellei, Jasper, ultimul venit în familie și cel mai puțin obișnuit cu regimul „vegetarian“ al acesteia, a atacat-o. Edward, sărind în ajutor, a împins-o într-o masă de sticlă, rănind-o grav.

Acest eveniment nefericit l-a făcut pe Edward să creadă că viața ei este pusă în pericol în fiecare clipă pe care o petrece în preajma lui și a familiei lui. Astfel, s-a decis că cel mai bine pentru ea ar fi ca el și familia lui să plece din Forks. Când s-a hotărât să plece, Edward i-a spus Bellei că motivul despărțirii lor este acela că nu o mai iubește. A mințit-o astfel pentru ca ea să nu îl caute și să uite că familia Cullen a existat vreodată.

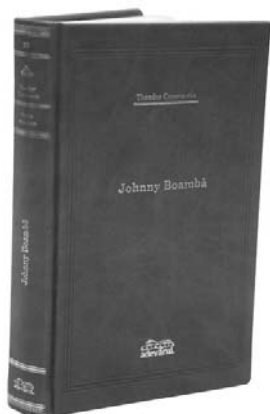
După multă suferință, Bella și-a găsit alinarea în Jacob, pe care probabil îl cunoașteți din primul volum ca fiind prietenul din copilărie al Bellei. La un moment dat, Bella observă că de fiecare dată când se află în pericol, îi apare în față imaginea lui Edward. Atunci, Bella s-a hotărât să facă în așa fel încât să intre în tot felul de pericole pentru a-l vedea. Stând mult cu Jacob, Bella a descoperit că s-a îndrăgostit de el. Dar nici Jacob nu era chiar un om normal, deoarece se trage dintr-o veche familie de vârcolaci, vechii rivali ai vampirilor. Un alt necaz pe capul Bellei este acela că Victoria, una dintre cei trei urmăritori ai Bellei din volumul întâi, vrea să se răzbune pentru pierderea partenerului ei, James. Pentru că Jacob o urmărea pe Victoria împreună cu ceilalți vârcolaci și crezând că o pune și el în pericol pe Bella, se îndepărtează și el brusc de Bella. Vrând să-și aline durerea, care era mai mare decât înainte, Bella s-a aruncat de pe o stâncă înaltă în apă, săritură foarte periculoasă, în timpul căreia era sigură că îl va vedea pe Edward. Bella s-ar fi înecat atunci dacă Jacob nu ar fi fost acolo să o salveze.

Într-o zi, Alice, sora mai mică a lui Edward, despre care știți că are abilitatea de a vedea viitorul apropiat, a venit la Bella într-un suflet, crezând că aceasta murise după săritura de pe stâncă, deoarece era incapabilă să vadă vârcolacii. Bella a aflat că Edward știa de la Rosalie că aceasta murise și că atunci Alice s-a hotărât să vină să vadă dacă era adevărat. Cu câteva momente mai devreme, când Jacob era cu Bella, Edward sunase pentru a vorbi cu Charlie, tatăl Bellei. Atunci a răspuns Jacob, care i-a spus că acesta era la o înmormântare. Edward, crezând că este vorba despre înmormântarea Bellei, s-a hotărât atunci să se ducă la clanul Volturi, din Italia, pentru a le cere sa-l ucidă. Clanul Volturi este cea mai mare și mai importantă familie din lumea vampirilor, care hotărau soarta celorlalți. Bella, aflând aceasta de la Alice, s-a decis să se ducă după el în Italia, lăsându-i un bilet tatălui ei. Alice a mai avut între timp o viziune care spunea că Edward va face ceva rău pentru a fi pedepsit cu moartea la miezul zilei. Atunci, călătoria Bellei s-a transformat într-o fugă contra timp.

Va reuși Bella să-l oprească pe Edward să facă cea mai mare greșală a vieții sale? Va alege Edward să rămână cu ea sau o va părăsi din nou? Îi va rămâne Jacob prieten Bellei chiar dacă Edward se va întoarce? Și cel mai important: pe cine va alege Bella? Pentru a afla răspunsurile la aceste întrebări, vă invităm să citiți continuarea acestei fabuloase serii de cărți!



Johnny Boambă, de Theodor Constantin



Romanul se deschide cu imaginea lui Ionuț, poreclit *Johnny Boambă*, stand pe aleea din fața casei lui, amintindu-și de trecut: de *baba* Micșunica, de vremea când mama lui era *mica mea păsăruică* iar tatăl său era *dragule*. Dar cu toate că părinții lui se iubeau, până la urmă tot au început să se certe, iar tata i-a spus un cuvânt urât mamei, și de atunci cei doi nu au mai

stat împreună. Totuși, tata îi acorda acum lui Ionuț mai multă atenție.

Ceva îl trezește din visare: cineva îl strigase după nume, nu după poreclă. Era prietenul său, Ștefăniță, singurul care încă mai umbla cu el de când începuse să fie Johnny Boambă. Se schimbaseră mult în cei trei ani.

După o scurtă conversație de revedere, cei doi ajung la casa lui Ștefăniță. Părinții acestuia se poartă la fel de frumos cum se purtau înainte ca el să ajungă *acolo*. Asta îl bucură pe Ionuț. Cei doi prieteni ajung în camera lui Ștefăniță. Ionuț constată că e foarte bine în camera prietenului lui. Era *altfel* decât a lui, într-un mod ciudat, deoarece camera băiatului era chiar mai spațioasă și mai luminoasă. Dorind să scimbe subiectul, Ionuț aduce vorba de discuri. Prietenul lui îi pune un disc de Chopin. Când îl laude, începe să plângă, amintindu-și de vara când fugise de *acolo*. Până la urmă, Ionuț pleacă acasă. Așa cum se aștepta, mama și *unchiu'* Mitru îl întâmpină cu răceală, cu toate că nu-l mai văzuseră de trei ani.

Băiatul își amintește ziua când mama i-a spus că se va recăsători. Din primul moment în care s-au văzut antipatia a fost reciprocă. Cu tata nu se vedea decât duminica. Băiatul îi propuse acestuia să-l ia acasă la el. Dar mama lui Ionuț nu era de acord, în ciuda insistențelor lui *unchiu'* Mitru. Dar tata vine cu o idee: Ionuț să se ascundă la miss Eulalie până când el va câștiga procesul. Ionuț nu se plictisește acolo, deși miss Eulalie nu-l băga în seamă, așa că se simțea singur în casă cu Al Capone, saint-bernard-ul gazdei. Într-o zi își aminti de Milică, singurul lui prieten de *acolo*, un copil mic și slab, căruia Ionuț îi spunea în fiecare noapte povești. După opt zile, un milițian veni și îl duse acasă, spre nefericirea băiatului.

L-au furat gândurile. Era târziu. De la fereastră îl putea vedea pe Faust, un cercetător care credea că poate găsi elixirul vieții veșnice. În rest era un om normal. Își bea cana cu lapte adusă de soția sa,

Margareta și își plimba câinele, Mefisto. Faust saluta pe toată lumea, chiar dacă nu-i cunoștea pe toți.

Dimineața, mama îl trezi pe Ionuț și îi spuse că o lună va sta cu tatăl său, cât timp ea și *unchiu'* Mitru vor fi plecați la mare, în concediu. Băiatul era fericit că avea să petreacă atâta timp cu tatăl lui. Acesta îi face curat, îi face mâncare și economisește mulți bani. Lui i se pare că pe tata îl frământă ceva. Până la urmă tata îi spune ce era: trebuia și el să se însoare.

Smaranda îl invită la *Ruină*, însă Ionuț spune că îl doare capul el neavând nimic. Îi plăcea să stea singur de când se întorsese de *acolo*, unde toate activitățile erau în comun. Înainte i se părea firesc să aibă camera lui, asta până să îl cunoască pe Milică. *Acolo* învățase să-și iubească camera. În ea era mereu câte o floare în vâsulețul de pervaz. Afară, o mașină opri în fața blocului. Era ca a lui *tanti* Mara. Atunci își aminti de călătoria la Sinaia. Atunci și-a dat seama că *tanti* Mara nu-l iubește pe tata. Cu toate astea, acasă o lăuda pe aceasta numai pentru a-i face în ciudă mamei.

Băiatul își aduse aminte de ziua când a întâlnit-o pe Smaranda. S-au împrietenit repede, astfel că în fiecare seară se duceau la *Ruină*, unde fata îi povestea lui Ionuț ceva din cărțile pe care le-a citit.

Într-o seară află că *unchiu'* Mitru a fost promovât. Acesta îi spuse fiului său vitreg să nu îi facă de rușine, pe el și pe mama.

De atunci Ionuț tocmai asta urmărea, împrietenindu-se cu golani, chiulind. Înainte să dea marea lovitură, furând mașină, se dă în vileag poliției singur, pentru a-l face de rușine pe *unchiu'* Mitru.

Așa că ajunsese la școala de corecție. Acolo totul era programat și era în grup: spălatul, mâncatul, dormitul... Însă cineva îl ajuta ca zilele să treacă mai ușor: Milică. Acesta se atașase de Ionuț din prima zi. Băiatul dădea mereu bani pentru a-i cumpăra dulciuri lui Milică. Acolo se făcea și școală. Ionuț devenise *celebru* pentru bunele lui rezultate.

Într-o zi, simțind miros de salcâm, fugi de *acolo* pe aleea cu salcâmi. Dar nu simți nicio satisfacție. Așa că hoinări, până găsi o casă ai cărei proprietari erau plecați. Se adăpostii acolo, dar fu uimit când o fată îl găsi în pat. Nu țipă, sau altceva. Ionuț se aștepta să vină miliția să-l ducă înapoi. Dar nu se întâmplă nimic. Din vorbă-n vorbă, băiatul i se destăinuise Anei, așa o chema. Îndrăgostindu-se reciproc, își dădură întâlnire peste cinci ani, când Ionuț avea să iasă de *acolo*.

Dar mama lui îl ceru înapoi cu trei ani înainte să ispășească pedeapsa. Așa că dădu la liceu, unde luă 10 pe linie. În clasă se întâlni, spre bucuria lui, cu Ana.

Alin DIACONU, VII D



Danzez pentru școală

Mă numesc Alina Ionel și sunt reporter la Școala cu Clasele I-VIII Nr. 10 Bacău. Mă aflu aici, în mijlocul unora dintre colegii noștri foarte talentați, cu speranța că îmi vor dezvălui câteva secrete legate de o a doua viață pe care o trăiesc și cu care se mândresc: aceea a dansului sportiv de performanță. Pentru aceasta le-am adresat câteva întrebări la care ei au avut amabilitatea să răspundă.

R: Aș dori, mai întâi, să vă prezentați și să le explicați tuturor ce înseamnă dansul și sportul de performanță.

DIANDRA: Mă numesc Diandra Illeș, am 12 ani, sunt elevă în clasa a VI-a A la Școala Nr. 10 Bacău și practic dansul de performanță de la 7 ani.

RALUCA: Mă numesc Raluca Mocanu, am tot 12 ani și pasiunea mea este dansul. Practic acest sport de la vârsta de 4 ani și jumătate și încă de atunci am simțit că acesta este modul prin care eu mă pot exprima cel mai bine.

R: Am înțeles că, pe lângă faptul că este un sport costisitor, este și obositor. Câte ore de antrenament faceți pe săptămână?

DIANDRA: În general, cam trei ore în cursul zilelor lucrătoare, iar în week-end, șase, opt, sau chiar mai multe.

RALUCA: Da, într-adevăr, acest sport este foarte costisitor și fii sigură că necesită și mult efort fizic. Bineînțeles că la un moment dat oboseala ne ajunge și o pauză este binevenită, deoarece noi, în mod normal, facem trei ore de antrenament pe zi, dar, când se apropie un concurs, pregătirea este mult mai intensă.

R: Și totuși, ce înseamnă pentru tine dansul?

DIANDRA: Pentru mine dansul este arta însăși, dar și muncă. Este un mod de exprimare a sentimentelor pe ritmul muzicii și în pași de dans. Este un sport bazat pe armonie și grație.

RALUCA: Aș putea spune că dansul este o arta, un mod de exprimare, dar pentru mine e mai mult decât atât. Trezește în mine fel de fel de sentimente ce nu pot fi simțite fără o melodie ce îmi cuprinde corpul și fără o grație anume, o grație la care reușești să ajungi doar dacă pui suflet.

R: Din câte știm cu toții, ați obținut rezultate remarcabile la competițiile de dans la care ați participat. Ați mers și la concursuri internaționale?

DIANDRA: Da, așa este! Din fericire am avut onoarea să particip și la concursuri internaționale unde am obținut rezultate foarte bune, cum ar fi: locurile 2 și 3 la Stuttgart, locurile 2 și 3 la Viena, locurile 1 și 2 la U.O.C. (Ungarian Open

Championship) și multe altele.

RALUCA: Eu am obținut rezultate mulțumitoare la toate concursurile la care am participat, dar continui să cred că nu rezultatul este atât de important pe cât felul în care te simți când dansezi. Am participat și la concursuri internaționale precum cele de la Stuttgart și Viena, acestea fiind foarte importante și la un nivel mult mai ridicat față de România.

R: Ca și în alte sporturi, bănuiesc că te antrenează cineva și are grija de calitatea dansului tău. Ne-ai putea spune cine te-a ridicat la un nivel atât de înalt?



**Raluca
și partenerul ei de dans**

DIANDRA: Da. Acel om deosebit este antrenorul și tatăl meu în același timp, Valentin Illeș. El, având ambele roluri în viața mea, îmi conferă o stare de liniște și echilibru spiritual și psihic la competiții. Sunt convinsă că fără el nu aș fi reușit până acum.

RALUCA: Mă bucur că mi-ai pus această întrebare deoarece, pe aceasta cale, am ocazia să le mulțumesc antrenorilor mei, domnul Valentin și doamna Luminița Illeș, care m-au ajutat enorm de mult. Au un rol foarte important în toate aceste rezultate și aș vrea să știe că ceea ce simt pentru ei este mai mult decât o simplă relație antrenor-elev. Îi respect și îi admir foarte mult.

R: Practici acest sport de una singură sau ai un partener cu care împarți aceste sentimente pe care le simți față de dans?

DIANDRA: Nu, am un partener, Dragoș Ana, cu care dansez de 3 ani și cu care am obținut foarte multe rezultate.

RALUCA: Acest sport se bazează pe munca în echipă și, de aceea, eu am un partener. Se numește Chiriță Bogdan și cu el împart orice sentiment față de dans. Noi am reușit ca, din 2 persoane, să creăm una singură, care dă tot ce are mai bun la antrenament. Îi mulțumesc mult pentru că este alături de mine mereu.

R: Cum te simți pe ringul de dans?

DIANDRA: Pe ringul de dans este foarte greu deoarece ești în fața a sute de oameni ce te privesc și îți urmăresc greșelile. Uneori am senzația că sunt singura pe ring, însă partenerul meu, Dragoș, mă ajută mult în această privință. Starea pe care o am pe ring este o experiență de nedescris.

RALUCA: Nu cred că aș putea răspunde complet la această întrebare deoarece acest sentiment nu poate fi exprimat în cuvinte. Pot spune că mă simt diferit decât oriunde altundeva și că, atunci când sunt aplaudată, mă simt apreciată.

R: Vei avea o cariera din aceasta pasiune?

DIANDRA: Eu sunt convinsă că da, pentru că este ceva de care în timp te atașezi, iar apoi e greu să renunți, mai ales când ajungi la performanță și, pentru asta, muncești foarte mult. Cu atât mai mult cu cât dansul pentru mine este unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat. E o experiență uimitoare și mă ajută să mă dezvolt ca persoană. Cunosc foarte multă lume, am învățat să apreciez valori umane precum: munca în echipă, dăruirea, voința, controlul emoțiilor.

RALUCA: Încă nu știu. Pentru mine e prea curând să mă pronunț. Încă nu m-am gândit serios la asta. Mă aflu la vârsta căutărilor. Multe drumuri se deschid. Nu știu pe care îl voi urma.

Dar știu sigur că dansul va rămâne mereu în inima mea.

R: Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat. Sper să se mai ivească și alte ocazii în care să îmi acordați un interviu.

DIANDRA și RALUCA: Cu plăcere! Și noi mulțumim și le dorim cititorilor revistei să aibă numai împliniri atât în activitatea școlară cât și în cea extrașcolară. Și, cel mai important, să aibă încredere în ei și în cei care le vor binele.



Diandra
și partenerul ei de dans

Interviu realizat de:
Alina IONEL, VIA

De la fereastra apartamentului meu

(Tablou de iarnă)

Peticul de natură, atât cât îl văd prin fereastra apartamentului meu, își schimbă îmbrăcămintea de la un anotimp la altul, și asta mă întărește mereu. Ca să ajungă ca în aceste zile, i-a trebuit ca să treacă prin verdele crud al primăverii, prin nuanțele de culori ale verii, cât și prin galbenul și cenușiul toamnei. Privind cum ninge liniștit, am certitudinea ca zăpada nu va putea niciodată să acopere înălțimile copacilor și nici ale construcțiilor care, ca niște panouri pe verticală, îmi limitează adâncimea peisajului. Albul zăpezii a acoperit cu sârg resturile vegetale și menajere, câte au fost. Smocurile de zăpadă care s-au depus și pe încheieturile noduroase ale copacilor din fața mea parcă sunt niște bandaje albe aplicate pe fracturile unor trupuri scheletice.

Conductele groase, trei la număr (două la bază și una deasupra lor, pe mijloc) fac parte din vederea pe care o am permanent în fața ochilor. Acestea transportă, pe stâlpi de beton, „agentul termic” dinspre partea de sud a orașului spre cea de nord. Dacă cineva n-ar fi cunoscut zona, cu siguranță că ar fi putut crede că se află la periferia urbei, deoarece numai pe acolo te întâmpină o astfel de imagine.

Cu timpul, aveam să îndrăgesc conductele pentru că acestea mi-au devenit repere de viață ori de câte ori privesc pe fereastră. Îmi dădeam seama, după aspectul lor, dacă afară plouă sau nu, dacă soarele e arzător sau nu, dacă vremea e posacă sau nu.

Îmi amintesc prin ce supărare am trecut când, într-o dimineață, le-am văzut dezbrăcate de podoaba lor zincată, arătând ca niște paltoane din care atârnav smocuri de vatelină! Fuseseră atacate noaptea de oameni răi, care, cu mâinile lor flămânde, le-au lăsat pocite și urâte. Peste luni bune, au venit muncitorii care le-au îmbrăcat din nou, ferecându-le zdravăn noua lor podoabă.

În ciuda ninsorii, conductele rămân doar umede, căci fulgii jucăuși, deși vor să se aștearnă spornic, se tolesc instantaneu.

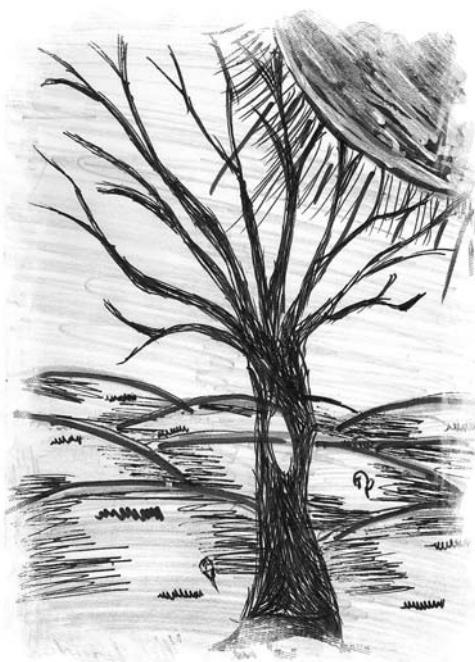
Dacă aș fi pus să aleg dintre anotimpuri pe cel mai apăsător, cu

siguranță că acela ar fi iarna. Nu din cauza frigului, ci datorită inesteticului și nefirescului. De câțiva ani, m-am obișnuit cu ploile din lunile de iarnă care-mi înnegresc și mai mult copacii pe care îi am în față și de pe a căror coajă se prelinge o dără apoasă și lucie. Vrăbiile poposesc numai uneori pe crengile subțiri ale pomilor. Își joacă puțin coada, apoi înfoindu-și penele, își iau grăbite zborul. Ciorilor, în schimb, le priește. Ca niște gheme negre cu cioc, croncănesc strident mai tot timpul. Când poposește ciocănitura, trăiesc o bucurie totală. O privesc cu atenție. Preferința ei este doar arțarul. Se așază ca o scoabă și ciocănește metodic coaja, care, pe alocuri, s-a desprins, lăsând trunchiul dezgolit și pătat.

Distanța dintre mine și conducte se micșorează în zilele de iarnă, deoarece străduța care se interpune, nu se mai distinge atunci când este acoperită de zăpadă. Percepția îmi este, desigur, infirmată de realitate, căci, pe aici, trec locatarii blocurilor învecinate, copii care își strigă larma lor provocatoare în gură mare și tinerii îndrăgostiți care își ascund iubirea de ochii iscoditori ai altor străzi.

În apropiere, acolo unde conductele iau forma unei cupole, se află scările care fac legătura dintre cartiere. Treptele sunt mâncate de vreme. Dacă altădată erau ospitaliere, acum poartă zăpada frământată de pașii trecătorilor.

Ciudată înfățișare au copacii din fața ferestrei mele. Arțarul parcă a fost în război. Seamănă cu un om căruia i s-a amputat un braț, în timp ce, pe celălalt, îl are ridicat. Nici nukul nu arată mai bine. E gârbovit și aplecat mult spre dreapta. Sub crengile lui noduroase, un arbore de tuia s-a încăpățânat să trăiască. E răsfirat și în loc să arate verde, e mai mult ruginiu. Corcodușul și zarzărul sunt niște imitații jalnice. Dar cei mai ilari, rămân doi tei din al căror trunchi retezat s-au înălțat o sumedenie de țepușe neuniforme. Sunt ca doua târnuri cu coada în jos. Lângă o margine de garaj, trei brazieri, de parcă sunt din aceeași rădăcină, trecuți de treizeci de ani, își plâng în fiecare an suferința. Nu sunt mai mari decât aceia care se vând în piețe de Anul Nou.



Desen de Diandra Illeș

Când ceața, ploile și vânturile subțiază zăpada, străduța se transformă într-o masă gelatinoasă, devenind aproape impracticabilă. E ciudat s-o vezi apoi, ca o fâșie neagră, cu multă apă cu aspect sleit. Mașinile care trec pe aici își lasă urmele roților în adâncime. Oamenii înaintează cu prudență pe ochiurile de zăpadă, atâtea câte au rămas. Numai câinii care-și fac plimbarea spre locul deschis din zona Sălii Sporturilor sunt plini de energie. Mișună neîncetat de parcă sunt în căutarea unei comori și ridică apoi piciorul, stropind, în grabă, copacii negri și firele plâpânde de gard viu plantate de cei de la „spații verzi” în primăvara trecută. Pe aceste locuri, au fost și garduri gospodărești, dar au fost ridicate din „Ordinul Primăriei”. Locatarii fac glume pe seama acestei măsuri. Ei zic că e ca pe vremea tovarășei Găinușe, când au fost tăiați toți plopul din oraș, iar în locul lor s-au plantat „c...ul găinii”.

Pe însoțitorii și însoțitoarele câinilor, am început să-i cunosc. Le știu fizionomia, înmbrăcăminte și câinele fiecăruia. Pe doamna cu mantou vernil parcă o și aud dojenindu-și în permanență cățelușul: „Nu ți-am spus s-o ascuți pe mama ta?”. „Nu e frumos ce faci!” sau „Așa se traversează strada, alintată mică!” Bărbații sunt mai sobri, mai autoritari. Vorbesc mai puțin: „Hei, oprește-te! Înapoi!”. Cu siguranță că au mai multă răbdare.

După tânăra cu aliură de gimnastă, pot să-mi fixez ceasul. O precizie de secundă! În stânga ei, cu același mers grav, un dog mare și negru. Nu se uită nici în stânga, nici în dreapta. N-are nici cea mai firavă reacție când este lătrat de maidanezi!

Foxterierii și canișii sunt foarte curioși! Îi văd cum își bagă căpșoarele lor sub conducte, cercetând iscoditor și gălăgios retragerea înfricoșată a vreunei pisici. Și pechinezii celor doi domni care vin dinspre Alecu Russo sunt tare neastâmpărați! Sunt ca niște mingi jucăușe. Mersul lor este atât de tremurător, încât ai crede că sunt preocupați de a-și scutura scamele care li s-au prins în blănița lor maronie și creată. Mai întâi, sosesc ei, ca o ariergardă. La o oarecare distanță, desigur, ca să nu-i piardă din vedere, vin stăpânii lor. Merg întotdeauna cu mâinile la spate. Se opresc uneori, pesemne pentru a-și spune lucruri foarte interesante și care merită o dezbatere promptă. Văzându-i mereu în jurul prânzului, încep să fiu convinși că promenada lor este pentru a-și face poftă de mâncare. În schimb, domnul cel cu barba albă e matinal. Nu poartă niciodată ceva pe cap, indiferent de vremea de afară. E ca un călugăr bătrân și fără potcap. Are un puiandru de câine lup. Coadă câinelui mi se pare cam mărișoară și cam bârligată. O ține ca un steag. E foarte sprinten și îl poartă pe bărbos de o parte și de cealaltă a străduței cu o rapiditate demnă de filmele mute.

De câteva zile, privirile mi s-au fixat asupra unui om a cărui înfățișare mi-a amintit de un sârman din timpul copilăriei. De Andrei Ciungul. Cu siguranță că porecla îi devenise nume. Așa îi spuneau toți ai casei și vecinii mei. Din cauza poliomelei rămăsese infirm de mână și piciorul drept. venea pe jos, dintr-un sat învecinat cu cartierul C.F.R. Purta asupra lui, permanent, un fierăstrău, pe umărul părții bolnave, cu pânza în afara trupului. Uneori, în spate, avea și un hârleț. Acestea îi erau instrumentele cu care își agonisea traiul. Lucra pe la oameni cu ziua, tăind lodbele stivuite pentru iarnă sau săpând grădinile oamenilor, folosindu-se numai de mâna stângă. Pe cea dreaptă o avea îndoită de la cot, spre piept. Piciorul îi rămăsese zgârcit, afectând-l la mers. Complicate îi mai erau mișcările mersului! Cu un picior parcă urca și cobora mereu creasta unui deal invizibil.

Omul pe care-l aveam în priviri nu purta nici fierăstrăul pe umăr și nici hârlețul în spate. În schimb, era zorit de un câine de rasă, alb, tânăr, și cu pete negre. Probabil, un dalmățian. Cureaua câinelui, suficient de lungă, era prinsă de brațul nemișcat al omului. Tot cel drept. Și mersul îi era întocmai ca al lui Andrei Ciungul. Zvâcnirile neașteptate ale câinelui îl dezechilibrau vizibil. Își domolea câinele trăgând cu mâna stângă cureaua. Îi observam efortul. Bizar contrast aveam în fața ochilor: omul becisnic și câinele sănătos!

Străduța mea nu are nume. Și-apoi, cui îi mai pasă de nume! A nins bine. Niciodată n-am văzut atât de multă zăpadă pe crengile copacilor din fața ferestrei mele. Fantastic tablou de iarnă! Nici teii nu mi se mai par a fi două tărături, ci nște copaci meșteșugit împodobiți. Fiecare crenguță, își poartă cu mândrie încărcătura albă. Pe străduță, o doamnă cu o șapcă pepit adânc îndesată pe cap și cu o geacă cărmizie, își trage după ea un bulgăr de zăpadă viu. Cățelușul ei e așa de alb, încât cu greu îl poți distinge într-un decor de aceeași culoare. Albi, mari și puternici erau și cei doi câini mioritici. Când îi vedeam trecând, eu nu mă puteam gândi decât la încheștarea lor cu fiarele pădurii. Puternice exemplare! Nu i-am văzut de mult timp. Pesemne că și-au schimbat itinerarul. Sau cine știe? La fel, n-am mai văzut-o nici pe doamna care-și conducea cățelușii ca pe caii de la trăsură. Numai că patrupezii se distanțau mult unul de altul, în timp ce ea trăgea disperată, ca de hături.

Prin fața ferestrei mele, a trecut în zbor o pereche de guguștiuci. Le-am simțit ezitarea. Au vrut să se așeze pentru o clipă pe unul dintre copaci, dar au renunțat. Prea erau încărcăți cu zăpadă!

Prof. Ioan VICOLEANU



O ultimă scrisoare...

Stiloul se mișca greu pe hârtie, iar focul din cămin ardea mocnit, cuprins parcă de o tristețe fără nume. La biroul său, cu lacrimi în ochi, milionarul își așternea durerea pe singura foaie întreagă din încăpere:

Dragă cititorule,

Deși nu te cunosc, te iubesc, din toată inima mea. Dacă citești aceste rânduri, probabil că suferi la fel de mult ca mine, iar destinul te-a ales să fii ultima persoană căreia să mă confesez vreodată.

Acum două luni, doctorul mi-a spus că sufăr de o boală extremă de gravă, al cărei leac nu a fost descoperit încă. Mi-a spus că am SIDA.

Scriitorul făcu o pauză, în care își șterse o lacrimă imaginară și se luptă să își înăbușe durerea. Apoi continuă cu un oftat:

Am fost la cele mai bune spitale din America. Timp de trei săptămâni am luat cele mai puternice și mai scumpe medicamente, toate astea pentru a-mi prelungi viața cu încă o lună. Stau închis în biroul meu de mai bine de trei zile. Nu am vorbit și nu am văzut pe nimeni. Nu am putut dormi, ci doar stăteam cu ochii închiși, gândindu-mă ce rost ar avea viața, fără să-i mai pot vedea măcar odată pe cei pe care-i iubesc, iar ei să mă trateze ca pe un om normal, care pur și simplu este sortit să moară. Nu vreau ca ei să sufere din cauza mea, căci totul a fost doar vina mea. Niciodată nu am fost genul de om care să fugă din fața problemelor sau a multelor greutăți pe care viața mi le-a pus în cale și nu am crezut vreodată că sinuciderea este un mod de a pune capăt problemelor. Nu vreau însă ca cei din jurul meu să plângă, știind că voi muri, și sacrificându-se pe ei înșiși pentru a-mi îndeplini mie ultimele dorințe. Ei nu trebuie să îndure ceea ce eu mi-am croit cu propria-mi mână. Nu am fost niciodată preocupat de sănătatea mea. Eram sănătos ca un cal, și tot ce mi s-a întâmplat vreodată a fost să răcesc iarna, când mă plimbam alături de soția mea prin Central Park. Niciodată nu am crezut că voi muri înainte să-mi văd copila mamă. Iată-mă acum, la un pas de a-mi pune capăt zilelor, după ce mi-am risipit jumătate din avere pentru cele mai scumpe medicamente de pe planetă.

Pe fața milionarului se citea, totuși, că banii nu avuseseră niciodată o valoare pentru el și că ar fi fost gata să-i sacrifice oricând.

Dacă aș fi cunoscut măcar câteva amănunte despre ceea ce am crezut că nu mi se poate întâmpla niciodată, nu aș fi sfârșit singur, într-un birou pustiu, înconjurat de obiecte ce valorează mai mult decât greutatea unui elefant în aur. De aceea, nu aș putea pleca fără să te avertizez că sănătatea este cel mai de preț lucru pe care îl poate avea un om. Te rog să ai grijă de tine și de familia ta, și orice ar fi, nu renunța să lupți, atâta timp cât lupta nu numai că te chinuie pe tine, dar îi sfâșie și pe cei din jur. Și ține minte... niciodată nu ești prea puternic pentru destin.

Urmă iarăși o pauză. Ridicându-se de la birou, bărbatul se apropia de zidul său din sticlă ce-l despărțea de inima New York-ului, care fremăta de agitație, chiar și la ora aceea devreme. După ce-și încheștă maxilarul furios, uitându-se spre cer, se întoarse să scrie ultimul lucru...

Deși nu știu cine ești, îți voi dona toată averea mea. Tot imperiul, casa și mașinile. Viața mea se sfârșește aici, iar destinul te-a ales pe tine să fii moștenitorul avuției celui mai bogat om din lume.

Adio,

James Sheperd

Închise scrisoarea, apoi după ce o sigilă, își aruncă sigiliul în foc. Scrise pe plic o adresă pe care era sigur că nu o cunoștea. Era formată din cifre ce alcătuiau data sa de naștere, trimisă în orașul în care copilărise, pe strada unde o cunoscuse pe soția sa. Împinse plicul pe sub ușă, ordonând cu glas stins unui servitor să îl pună la poștă. Din spatele lemnului masiv servitorul murmură o afirmație respectuoasă, după care se îndreptă cu pași grei spre hol. Sheperd îi ascultă pașii care se auzeau tot mai încet, în liniștea de mormânt a camerei sale.

După ce privi încă o dată camera, cu ochi triști, sări sălbatic prin peretele de sticlă, spărgând astfel bariera ce îl ținea izolat, ce nu-i permitea să fie normal și, pentru ultima oară, simți pe pielea sa aerul rece al iernii.

Mihai IAVORSCHI, VII D





BRĂSOVIANU TEODORA cl. a VI-a

Tristeți de toamnă

Mă așez pe covorul palid de frunze. O rază de lumină îmi desfată obrajii și parcă mă îmbie la visare. Închid ochii... e t o a m n ă . O învălmășeală de amintiri ce nu păstrează distanța și flori reci de gheață mă cuprind. Mă metamorfozez...

Înapoi în sala de clasă, unde n-am mai pășit de când am terminat școala generală. Colegii mei stau cu coatele pe bănci, așteptând ora de limba și literatura română. Un profesor mic de statură, peste care anii și-au pus amprenta își face apariția. Are ochii blânzi, iar sufletul și mintea neobosite chiar și după atâția ani de trudă. Ne privește pe toți calm, deschide catalogul și face prezența. Ne-a impresionat încă de la început prin faptul că părea să ne țină minte pe toți, deși preda la mai multe clase. Era un truc, după cum am aflat mai târziu. Ținea minte patru copii diferiți din colțurile clasei, iar apoi îi numea pentru a da răspunsuri la întrebările puse. Era într-adevăr inteligent și știa cum să ne atragă.

Niciodată nu a pretins să ne ridicăm în picioare când intra el în clasă, dar nici lipsa de respect nu-i plăcea. Curând, orele de română au devenit relaxante și totuși interesante pentru toată lumea. Toți își puteau dezvălui acum propriile gânduri, idei, fără să le fie teamă că erau priviți ciudat sau răutăcios. Dimpotrivă, domnul profesor chiar se lăsa provocat de mintea generației tinere, era pasionat de contraargumentări și ne antrena și pe noi. Pe lângă asta, îi plăcea foarte mult să citească. În fiecare zi își rezerva ultimele cinci minute din oră pentru a ne oferi câteva informații despre scriitorii lui preferați, sau altădată chiar ne citea scurte povestiri, din care noi trebuia să desprindem învățăminte și să le comentăm împreună la următoarea noastră întâlnire. Când făceam vreo obrăznicie, ne fura și el acest drept de a afla cât mai multe lucruri și avea grijă să-și termine lecția chiar la sfârșitul orei, lăsându-ne fără citatele sau povestirile de toate zilele. Era un om cult, care nu știa numai literatură, ci era preocupat și de celelalte domenii. Aveai încredere în el că te poate lămuri orice ai întreba. Avea răspunsuri pentru orice situație și era un bun prieten pentru că îți păstra secretele, sau poate temerile pe care i le împărtășeai. Începeam să ne apropiem din ce în ce mai mult. Uneori, chiar mai și împrumutam cărți de la dânsul. Orele lui erau cum nu se poate mai liniștite și frumoase, știa să explice și să ne atragă în așa fel, încât la terminarea școlii, cu toții voiam să ajungem profesori de limba și literatura română.

Mă trezesc înspăimântată... o lună nouă și proaspătă lucește pe cer. Mă cutremur: oare am adormit pe frunze, sub streșinile somnoroase, uitând unde trebuia să ajung? Ies afară, dar imaginea profesorului meu nu-mi ieșea din minte. Îmi aduceam aminte de vorbele lui: „Țintește mereu cât mai sus! Dacă nu poți reuși întotdeauna, măcar să fii printre stele!“. Îmi era dor de el... acum în jur, era numai o împrăștiere de stele stinse. Picuri de ploaie îmi cădeau pe pleoape... frunzele, strivite de greutatea apei, se lăsau învinse. În zare nimic nu se mai vedea... ceața deasă acoperea tot, covorul arămiu de frunze, casele ale căror ferestre calde luminau tainic în noapte, îmi acoperea chiar și gândurile, ce mi se blocaseră. Simțeam că uitam ceva... era o „amnezie“ de toamnă. Am intrat în casă și m-am așezat pe patul scăldat în lumina Seleniei.

Din nou, aceeași senzație. Din nou, în sala de clasă. Venise un coleg nou în acea zi. Atunci, Domnul Profesor (căci noi nu îndrăznisem să-i spunem „profu“), era prea bun, prea iubitor și înțelegător cu noi, încât nu ne lăsa inima să facem asta...), ne privise pe toți cu aceeași dragoste și egalitate, neținând cont de situația financiară precară a băiatului. Cum nu avea o familie, de la început își îndreptase atenția asupra noastră, iubindu-ne ca pe copiii pe care nu i-a avut niciodată și iertându-ne mereu micile noastre năzbâtii. Pentru un timp, îl înfiase pe băiatul cel nou, oferindu-i căminul de mult așteptat. Ținea atât de mult la noi, încât chiar de foarte multe ori ne-a luat apărarea în fața celorlalți profesori când simțea că suntem neîndreptățiți. Curând l-am rugat să fie îndrumătorul nostru. A acceptat imediat, cu emoție, căci el nu își dădea încă seama ce bucurie și încredere adusese în viața noastră. Cea mai grea pentru noi era despărțirea de profesorul nostru iubit când minutarul anunța recreația. La celelalte ore, parcă ne pregăteam să alunecăm din propriul nostru univers în realitatea necruțătoare, ce nu ne dădea voie nici să respirăm în timpul orei de matematică sau să ne exprimăm gândurile subiective în timpul orei de fizică. Ce vremuri... mă durea inima... mi-era dor de el și aveam o senzație că n-am să-l mai văd niciodată.

O durere mă apasă... deschid ochii... un pumn de clipe moarte mă lovește drept în față și imposibilul devine real. Mă trezesc lângă sumbrul mormânt al dulcelui meu profesor. Ici-colo, răsfirate, niște petale uscate de năluca vremii. Mă întristez și mai mult... În tot acest timp, nici măcar o scrisoare nu i-am mai trimis, am uitat complet de el și acum mă doare. Mereu îmi spuneam că *mai e timp, mâine...* Tot el spunea: „Când ajungi sus, ori nu mai vezi clar lucrurile de jos, ori nu-ți mai poți chema lângă tine lucrurile iubite“. Știi că nu mai era nici ieri, nici azi, doar o clipă eternă.

Amurgul suflă cu buze roșii și reci și o lacrimă fierbinte cade pe sacul mormânt. Îmi iau la revedere, spunându-i prea târziu profesorului meu cât de mult l-am iubit și plec, căci până ce o altă dezamăgire îmi va seca inima, rămân optimistă.

Noapte de april

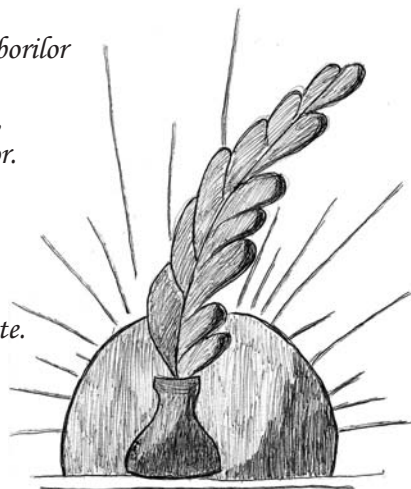
Basmale de flori leagă ochii verzi ai arborilor
În mii de culori.

Luna de argint strălucește printre nori,
Platoșele de stele apără negura cerurilor.

Geamurile sunt albastrii de noapte,
Croind punți spre smoala de-afară,
Luna-i izvor de lumină curată,
Vântul viclean poartă pe aripile-i șoapte.

Ochii mei sunt robii luminii
În noaptea blândă de-april,
Razele lunii coboară tiptil
Să-mi mângâie floarea din dalbul cireș.

Thea HARTMAN, VI A



CRUCERU MALINA cl. VI.a A

Îngerului

Vreau să mă las în voia destinului,
Să-mi simt sufletul ușor,
Să văd fața îngerului
Meu păzitor.

Să-l las pe el să decidă,
Căci el e divin, eu simplu muritor.
Diavolii din mine se afundă
Încetșor.

Soarta noastră-atârnă de un fir de ață
Să mă împotrivesc nu are rost
Poate o să mă lovesc de viață,
Dar nu voi regreta ce-a fost...

Alin DIACONU, VII D

O legendă banală

Voi știți că, de când e pe pământ,
Omul a-ncercat să controleze timpul sfânt?
Dar să vă spun ceva: E în zadar!
Pentru voi timpul e fugar.

Tot ce trebuie să faceți e să-i lăsați libertate.
Spuneți! S-a gândit vreunul?
Timpul ni se scurge printre degete...
Strângeți pumnul!

Eu, sincer, nu regret ce-a fost.
Însă, ceea ce vreau să știu
Este prezentul cel pustiu.
S-a terminat, să mă-ntorc n-are rost.

Lumea spune că timpul e un bun vindecător.
Spui că alegerile tale acum te dor?
Va trece timpul, vei suporta mai ușor.
Spun toți naivii, toți în cor.

Adevarul e:
Cu timpul nu ne vindecăm.
Timpul doar ne-ajută să uităm.
Iar coarda ruptă de durere din vioară
E doar o probă...neoriginală.



Voi știți de câte ori, în joacă
O coardă din inimă ați rupt
Voi doar o scuz-aveți, și ea banală:
Îmi pare rău, nu am știut!

O, cât aș vrea să mă scufund în cer!
Să nu-mi pese, să plutesc în aer!
Timpul să-mi fie mister,
Cu viața mea să fiu jongler.

Sau să îmi las sufletul în voia vântului,
Ca barca fără vâsle în mijlocul oceanului.
Nu te lăsa să te poarte destinul pân' la Soare!
Nu i-am ascultat, era senin afară...
Nu m-am udat, însă m-am ars urât.
Și chiar de-acum inima mă doare
O să o iau din nou de la-nceput.
Acum nu mai luminează.
Întunericul mișună prin beznă.
O să pornesc iarăși, ca odinioară;
Până la urmă, e Legenda mea Personală...

**Alin DIACONU,
VII D**



PAȘAT TUDOR cl. a VI. a A

Povestea Annei

Abia venise primăvara și nu era o vreme prea plăcută. Zăpada se topea și mereu erau bălți pe stradă. Anna nu suporta așa ceva. Ea vroia să fie cald, să se vadă soarele zâmbind de pe cer, să simtă doar o adiere a vântului, nu un viscol, ploaie, furtună, ninsoare, crivăț, lapoviță și... celelalte. Cred că ați prins ideea. Anna e o fetiță de 14 ani și 2 luni, singură la părinți. Are părul lung, castaniu și drept și ochii albaștrii ca cerul senin. Nu putem spune despre ea că nu e bună la învățătură sau că e genul de fată foarte răsfățată, care are mereu o criză adolescentină. Dimpotrivă, este cu adevărat talentată la orice. Ea este o fată perfectă. Aproape perfectă. Spun „aproape” pentru că ea niciodată nu va recunoaște că există perfecțiunea sau că nimeni nu o poate egala. Probabil vă gândiți că prietenii și toți ceilalți din jurul ei sunt invidioși și că mereu și-ar fi dorit să fi fost ea. Ce-i drept, cine nu și-ar dori să facă parte dintr-o familie bogată, să aibă cele mai bune rezultate, să fie foarte foarte ordonată și să aibă frumusețea ei? Toți își doreau, dar nimeni, niciodată nu s-a supărat pe ea și mereu își face prietenii să pară la fel de buni ca ea și nu acceptă să fie vreunul din ei jignit. Părinții ei, doamna Sofia și domnul Bernard De Smet, sunt foarte mândri de ea și o consideră comoara lor cea mai de preț. În final... nu am început așa doar ca să o laud, ci ca să cunoașteți mai bine personajul nostru principal care urmează să aibă aventura vieții ei.

Anna venise de la școală, ajunsese acasă, salută pe mama și pe tatăl ei și se duse în camera sa. Dormitorul ei este chiar un Rai pentru unii. Este o încăpere mare, cu pereții roz și cu flori și fluturi pictați. În mijloc este o foarte mică fântână arteziană, cu mici jocuri de lumini și care produce un sunet cristalin, ce are un foarte important rol în menținerea atmosferei extraordinare din cameră. În dreapta se află biroul pentru teme și învățat (un birou simplu, gri, fără sertare sau orice altceva pe el) și biroul pentru computer (un birou performant, cu spații special amenajate pentru fiecare componentă a computerului chiar și pentru mouse). Tot în dreapta se putea vedea o ușă viu colorată care duce pe terasă. În stânga era un pat imens cu lenjerie delicată, cu niște perne în care te afunzi și cu saltea cu apă (dacă te așezi în acel pat adormi automat, ca un bebeluș) și cu un ursuleț de pluș mare cât tine și cât mine. În spate avea un dulap imens, alb, într-un stil învechit, dar foarte elegant, cu o oglindă uriașă, iar în restul camerei erau rafturi, noptiere pe care erau așezate bibelouri rare și lămpi de toate felurile.

Anna s-a așezat la birou și a început să-și facă temele și să învețe. După trei ore a terminat totul și s-a apucat de pictat un tablou pentru mama ei. Spre

sfârșitul zilei a luat cina cu părinții (mai bine nu vă dau detalii despre aceasta) și s-a dus într-o sală de sport a familiei să exerseze câteva mișcări noi de balet. Pe la zece seara s-a întors în camera ei și s-a băgat în pat. Au trecut câteva ore în zadar, fără ca ea să adoarmă. Nu avea somn. Se făcuse ora trei și ea nu a dormit nici măcar puțin. Se tot întreba ce a pățit, căci ei nu i se întâmplă așa ceva.

Când s-a făcut ora patru a simțit o prezență în camera sa. S-a uitat cu o oarecare teamă și a văzut în mijlocul camerei, lângă fântâna arteziană un spiriduș îmbrăcat în verde, cu o căciuliță strălucitoare, foarte strălucitoare. Spiridușul se uita la Anna cu o față de om curios.

Anna s-a speriat. Spera să viseze. Se dădu jos din pat și se îndreptă spre spiriduș. Acesta continua să se uite la ea, fără să clipească. Anna era de-a dreptul speriată acum. Atinse spiridușul și acesta o prinse de mână și îi spuse:

- Bună dimineața, frumoasă domnișoară!
- Aaa! Cine ești tu? Sau, mai bine spus, ce?
- Sunt ...ăăă...nu am un nume, dar poți să-mi spui Po.

– Po...

– Da.

– Po! Doamne Dumnezeule! De ce ești aici?

– Am fost trimis de către...cineva... să îți fac cunoștință cu copilăria.

– Copilăria?!

– Da.

– Asta-i culmea.

Cum ai putea tu să-mi faci cunoștință cu copilăria? Este doar o etapă a vieții, nu o ființă.



– Știu.
 – Atunci cum îmi vei face cunoștința cu ea? Ia stai. Eu vorbesc cu un spiriduș... cred că visez.
 – Nu visezi.
 – Ba da!
 – Ba nu.
 – Ba da!
 – Ba nu. Uite ce e. Vino cu mine și n-o să regreti.
 – De ce să am eu încredere în tine?
 – Pentru că sunt Po.
 – Și ce dacă?
 – Po vine de la Prea Onest.
 – Nu știu ce să zic...
 – Zi „da”.
 – Fie. Da.
 – Bun. Acum închide ochii, numără până la trei și îi deschizi.
 – Ok.

Anna închise ochii, numără până la trei, după care îi deschise și văzu ca era în altă parte, zburând!!!
 – Ohh! Zbor! spunea ea puțin speriată, dar foarte entuziasmată.

– Da. Uită-te acolo.
 – Doamne! Ce face acolo?

Anna văzuse un copil, nu mai mare decât ea, care stătea posomorât la un colț de stradă, cerșind îndurare trecătorilor.

– Cerșește, zise Po.
 – Ce înseamnă asta?
 – Adică cere bani pentru a avea din ce trăi.
 – Dar părinții lui?

– Vezi tu, nu toată lumea este bogată, așa ca tine. El nu poate să-și trăiască copilăria din cauza asta. Acum închide ochii. Am să te duc în altă parte.

– Ok.

Anna făcu întocmai. Închise ochii, iar când îi deschise văzu că era într-o cameră mică, întunecată, iar pe patul acelei camere stătea o fată care plângea.

– Ce a pățit? De ce plânge?

– Crede că nimeni nu o înțelege, că nimeni nu o iubește. Crede că e singură.

– Dar e așa tânără... De ce ar crede asta?

– În această etapă a vieții, în copilărie, unii copii au astfel de sentimente. Mai ales adolescenții.

– Păcat.

– Într-adevăr. Acum închide ochii să îți mai arăt un lucru.

Anna îi închise, simți o adiere, iar după trei secunde își deschise ochii și, mirată, se

văzu pe ea însăși.

– Dumnezeule! Sunt chiar eu!

– Da. Și ești înconjurată de prieteni, te bucuri de copilărie, ai părinți iubitori, bogați. Tu ai o viață extraordinară, o viață perfectă.

– În timp ce alții nu pot avea așa ceva... pentru că așa s-au născut. Nu e vina lor. A săracilor. Dar cei ca fata aceea, în loc să stea și să plângă, de ce nu ies la plimbare sau se joacă?

– Aici e problema. Unii nu pot, nu au cum să se bucure de copilărie, pe când alții pur și simplu nu știu cât de prețioasă este.

– Și de ce mi-ai arătat mie toate astea? N-ar fi trebuit să îi arăți, de exemplu, fetei aceleia care plângea?

– Nu te cheamă Anna? Anna O'Connor?

– Nu. Sunt Anna De Smet.

– Dumnezeule! Iar am greșit persoana! Scuză-mă, te rog, că te-am făcut să-ți pierzi toată noaptea degeaba.

– Hi-hi-hi! Nu-i nimic. Am învățat și eu ceva, cu această ocazie. Lumea nu e atât de roz cum pare.

– Adevărat. Noapte bună! Să nu mai spui la nimeni de mica noastră întâlnire nocturnă.

– Ok. Noapte bună! Sper să ne mai vedem cândva!

Poc! Po a dispărut, iar Anna era singură în camera ei. S-a dus să vadă cât e ceasul. Spre marea ei mirare, era doar unsprezece noaptea. Prin urmare, Po dăduse timpul înapoi ca să poată dormi.

La câteva zile după această întâmplare a apărut în holul casei un tablou de-al Annei, ultimul făcut, în care se putea vedea, doar dacă te uitai atent, un spiriduș îmbrăcat în verde, cu o căciuliță strălucitoare.

Delia PRICOPE,
VII D



Desen de Ioana Gazi, IV B

Călător spre infinit

Caut o lume a sentimentelor, a întrebărilor retorice adresate fără un scop precis, ci doar pentru a crea conversație. Privesc dincolo de aparențe. Închizând ochii simt cum gându-mi călător spre meleaguri necunoscute se desprinde încet-încet din mintea mea, prinzând aripi. Poate zborul a-mi alina suferința?

Nu, nu privesc înapoi, nu mă las manipulată de barierele vieții. Acționez după propriul instinct, fără a-mi impune limite, fără a judeca de două ori.

Și...plutesc. Înălțându-mă spre regele Soare încep a-mi detașa sufletul de stresul cotidian, regretul insucceselor, privind oarecum indiferentă asupra lucrurilor simple ce mi-au înnobilit imaginația, altar al jocului diafan al cunoștințelor ce se răspândesc în liniștea absolută a infinitului.

Amintiri... amintiri... roiuri fugare de albine harnice, fluturași multicolori ce se pierd prin univers într-o armonie inefabilă. Asemăn fericirea unei tinere rime, prizonieră într-o mahala în care se contopesc o nemărginire a apusurilor și o cugetare din statica uitării.

Cu pași repezi, anii s-au grăbit a se sfârși, fără a-mi zice măcar „de ce“. De ce nu pot rămâne veșnic copil? Ooo! Și câte frumuseți erau pe atunci! Încet, cu pași mărunți, ușori, am pornit într-o călătorie în trecut.

Retrăiesc momente unice în viață și încerc a-mi redobândi emoția simțită la sesizarea celor dintâi frumuseți ce contopeau simfonia primăverii. Peisajul de o splendoare nemaîntâlnită rivaliza cu basmul, calmul și destinderea ce domneau în atmosfera vibrând în grabă murmurul reînvierii. Beția de culori ce aureola câmpia crea impresia unui potop de nuanțe ce a năvălit din înaltul văzduhului, cucerind tărâmul de poveste. Trilul melodios al păsărilor călătoare recent întoarse de pe meleagurile călduroase îmi încânta auzul, dezghețându-mi inima pietrificată de gerul năprasnic. Coroanele de perle ce împodobeau trupurile zvelte ale pomilor își răspândeau bogăția peste pământul reavăn, secăt de sentimentele răpite de regina crivățului. Natura era în delir și bucuria ei începea să bată cu putere, răspândind în aer elixirul tinereții fără bătrânețe ce mă îmbia la visare și meditare.

Brusc, mă trezesc impulsionată de regretul anilor stinși în valurile timpului, adresându-mă unicului confident, destinului, asemenea unui necunoscut: „De ce? De ce ai răpit de pe chipu-mi tulburat entuziasmul vieții, bucuria unui copil maturizat prematur de greutatea existențiale?“

Diana VERMAN, VIII B

Copilăria, un ținut fermecat

Cuvântul „copilărie“ mă duce cu gândul la un ținut fermecat unde veselia, florile, soarele sunt nelipsite. Un ținut în care există doar bucurie, iar copiii sunt mereu curioși să descopere o lume nouă, care le încântă micii și firavii ochișori. Copiii, inocenții copii, sunt mereu cu ochii pe orice ființă care mișcă și pe orice lucru colorat, vesel care le atrage atenția. Îmi amintesc și acum cum alergam după fluturii mici și colorați care mi se păreau zâne fermecate din poveștile spuse de mama, însoțite de cântece melodioase, care mă trimiteau spre lumea minunată a viselor.

Copilăria, frumoasa și curată copilărie, ne ajută să „învățăm din greșeli“, ne pregătește și pentru greutăți și face totul să pară ușor pentru noi. Ea ne ajută să ne îndreptăm cu pași mici, dar plini de momente minunate, spre o altă etapă a vieții. Suntem copiii Copilăriei. Copilăria care ne ocrotește și ne arată, de cele mai multe ori, doar părțile frumoase ale vieții.

Îmi amintesc cu duioșie când mi-a căzut primul dințișor, când am făcut primul pas, când am rostit prima oară cel mai dulce cuvânt, „mamă“. Când eram micuță îi făceam felicitări mamei, însoțite de desene, poezii și munți de afecțiune. Acum, când le citesc, mă amuz de desenele pe care le făceam și caligrafia, care nu era tocmai corectă. Îmi aduc aminte și cât am plâns când prima mea floare, pe care am plantat-o singură, s-a uscat. Dar lacrimile mele care au curs pe ea, au făcut-o să învie primăvara următoare. Iar primăvara, când toate florile înfloreau le miroseam pe fiecare, iar mirosul lor mă fermeca, apoi le rupeam pe cele mai frumoase și îi făceam mamei un buchet, însoțit și el de un dulce „te iubesc!“.

Ce emoții aveam când am recitat pentru prima oară, la grădiniță, o poezie în fața a zeci de părinți și copii! Cât de greu a fost să învăț acea poezie în care un gândăcel murea, iar eu nu puteam accepta asta și mereu când o recitam începeam să plâng.

Dar îmi aduc aminte și când făceam o tragedie din lucrurile minore și o certam pe mama când nu mă înțelegea, dar nu mă gândeam că alți copii nici nu visează la ce aveam eu. Dar acum am crescut și înțeleg că în viață există și tristeți, nu numai bucurii.

Trăiesc și acum în camera mea roz și sunt la fel de plină de speranță și de visătoare ca atunci când eram mică. Cei dragi mă țin în continuare într-un glob de sticlă pentru ca nu cumva să mă „sparg“. Păstrez încă inocența de atunci și cred că nimic din lumea aceasta nu este întâmplător.

Toate aceste clipe mi-au făcut viața mai frumoasă și m-au făcut să iubesc Copilăria. Aș vrea să dau ochii cu aceasta și să îi spun cât de mult o iubesc și cât de mult aș vrea să nu se mai termine.

– Copilărie, fii alături de mine mereu!

Medeia PAȘCU, V B



Privește cu atenție cele două imagini
și găsește cele 10 diferențe.





Frământări

S-a trezit în prima zi a vacanței de vară. Dormise mai puțin decât ar fi dormit dacă ar fi mers la școală. Kitty era doar o fată normală. De pe fereastra ei se zărea soarele de vară, luminând voios Minnesota. Era fericită. O privire rapidă spre ceas o trimise la baie. Nu voia să piardă nicio secundă. În zece minute era aranjată, gata să ia micul dejun pe care și-l preparase singură. „Păi bine, și după?” Gândul acesta o dezamăgi. Nu avea niciun plan. Se grăbise degeaba. „7:29”... probabil că prietenele ei dormeau, așa cum ar fi trebuit să facă și ea. Dar gândul la așternutul roz nu o încânta. Le scrisese bilete părinților, apoi ieși. Străduțele altădată animate, erau acum pustii. Doar un câine mergând agale pe partea cealaltă a străzii. „Ah! Haide! Trebuie să fie cineva”. Cunoștea fiecare om din cartierul ei micuț. Orice companie i-ar fi plăcut mai mult decât să fie singură.

O idee o fulgeră. „Domnul și doamna Blay se trezesc devreme. Ce-ar fi să le fac o vizită?” Domnul și doamna Blay erau doi oameni în vârstă, pe care Kitty îi plăcuse încă de când era mică. Domnul Blay avea șaizeci și șase de ani, dar se încâpățănase să nu iasă la pensie. Lucra la o mică tipografie, la capătul străzii. Venea întotdeauna bodogănind de la serviciu. Doamna Blay, pe de altă parte, avea șaizeci și doi de ani, și era plină de viață. Cel mai adesea o găseai în grădină, sau stând pe scaunul din curtea din spate, împletind haine pe care nu le purta niciodată.

Urcă relaxată pe treptele de lemn, și bătu încet în ușă. Nu primi niciun răspuns. Încă trei bătăi... nimeni nu veni să-i deschidă. Aruncă o privire vinovată spre sonerie... se văzu nevoită să recurgă la ea. (Bătrânii urau soneria aceea, care scotea un sunet strident, sperindu-i adesea. De aceea insistau ca oricine vine la ei, să bată la ușă.) O apăsare pe buton, o pauză în care Kitty numără în gând până la șapte, și ușa i se deschise. În prag stătea o bătrână cu o privire vioaie, buimacă, și care era îmbrăcată într-o cămașă de noapte albastră.

— Îmi pare rău, se scuză Kitty, v-am trezit?

– Ce? O, nu, dragă, nu, spuse femeia
căscând.

—Pot să... pot să intru ?

— Ah, da, da. Cum să nu?

Cam fără tragere de inimă, Martha Blay deschise ușa și o lăsă pe Kitty să intre. Casa era veche, tapetată, și ornată cu tot felul de fotografii și obiecte ciudate. Cu toate acestea, Kitty se simțea minunat acolo. Aici venea ori de câte ori părinții ei o certau. Se duse în bucătărie, dar nu văzu pe nimeni. Spre surprinderea ei, domnul Blay încă dormea...

– Hey! Dormiti?

– Ceee?! Nu. Nu, nu, nu. Cât e ceasul? sări ca ars bătrânul.

– E opt fără un sfert, Mortimer, spuse doamna Blay, aducându-i un pahar cu apă.

– Sigur că dorm! Cum să nu dorm! La ora asta? Sâmbătă?!

În ciuda vârstei sale, la fel ca și consoarta sa, domnul Mortimer Blay era foarte agil. Lucru care îi permitea, de altfel, să supraviețuiască acțiunilor fetei.

– Ei, ei! Mortimer, de ce strigi la biata copilă? Ce vină are ea că tu dormi ca un leneș, până la ora asta? (Moment în care Kitty afișă o față nevinovată.)

– Mda... ce mai oră..., mormăi Mortimer, ridicându-se în capul oaselor.

– Deci, doamnă Blay, ce vreți să facem astăzi ?

– Păi, draga mea, o să mă duc până la piață, după care, când mă întorc, o să fac o supă de...

– O, doamnă Blay, mă duc eu la piață. Doar spuneți-mi ce vreți să luați.

Femeia ezită. O mai trimisese odată pe Kitty la piață, iar apoi se văzuse nevoită să se ducă înapoi și să returneze tot ce cumpărase fata.

—Nu e nevoie, Kitty, mă duc să mai iau și puțin aer.

– Bine... dacă așa vreți dumneavoastră... (Kitty încercă să pară tristă, atât de tristă cât putu, dar nu reuși. Se dădu bătută.)

Înainte de a pleca, doamna Blay pregătise ceaiul și micul dejun, pe care Mortimer le devora, cu ochii în ziar. Kitty stătea alături de el, studiindu-i fiecare mișcare. Acesta mormăia vesel, apoi se uită pe fereastră cu o „compătimire“ ironică, moment în care Kitty știu că e singurul moment în care ar fi putut deschide o conversație.

— Ce s-a întâmplat, domnule Blay?

– Forbes a anunțat că Histred a pierdut treizeci de milioane de dolari pe piața bursieră.

Kitty afișă tristete...

– Săracul, spuse ea... probabil că a muncit mult pentru banii ăia... Dumneavoastră aveți mai mult decât are el, domnule Blay, nu-i așa?

Bătrânul se uită la ea cu o privire ce amesteca frustrare, amuzament și compătimire.

– Poate dacă pui casa, salariul meu pe o viață, mașina, și pe Marta la un loc... da... aș avea cam... șaptezeci de mii de dolari. (Apoi, amuzamentul se transformă în furie.) Iar „săracul“ ăsta e un escroc, care are treizeci de milioane de dolari într-un an, fără să miște un leget!

Apoi bătu înfuriat cu pumnul în masă, mestecând cu zgomot ultima bucată de ou cu șuncă. Kitty se făcu mică, în scaunul ei, plină de falsă pocăință.

Când intră, doamna Blay simți tensiunea dintre cei doi, și, ca s-o atenueze, îl puse pe Mortimer s-o întrebe pe Kitty despre pisica pe care o pierduseră acum două zile. apoi își văzu de treburile.

Kitty nu mai era interesată de domnul Blay, acum că bătrâna era acasă. Se pregătea să o ajute la gătit, punându-i tot felul de întrebări. Fata încerca să fie respectuoasă, deși adeseori întrecea măsura. Încerca să înțeleagă cum gândeau adulții. Pentru ea, lumea era atât de... simplă. Să luăm, de exemplu, programul ei obișnuit. Se trezea dimineață, își mănca cerealele, după care pleca la școală. Când se întorcea, lua prânzul, își făcea temele, apoi, în timpul liber, fie se uita la televizor, fie ieșea afară... Totul era planificat... banal... Mama și tatăl său, în schimb, aveau parte de mai multă distracție. Făceau ce vroiau ei. Oare?... Da! După părerea ei, să fii adult era un lucru extrem de ușor. Serviciul nu era nici pe departe atât de obositor ca școala, nu existau teme, iar mama se plângea degeaba! Habar nu are cum e să fii copil. Ea nu a fost niciodată copil...

– Dragă, părinții tăi nu sunt îngrijiți? întrebă doamna Blav absentă.

– Ah, nu! răspunse Kitty trezindu-se din visare. Le-am scris un bilet.

– Bine atunci, ce ar fi să te ocupi de ceapa asta? Tai-o mărunț.

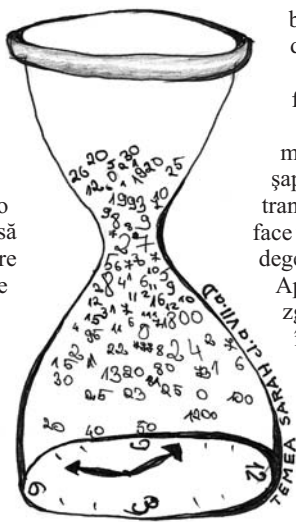
Kitty făcu tocmai cum i se spusese. Vroia să o întrebe pe doamna Blay ceva. Da. Ea era foarte desteaptă.

– Doamnă Blay... pot să vă întreb ceva ?

– Sigur, răspunse femeia, nu ți-am răspuns eu întotdeauna? Când m-ai întrebat chiar și despre frații mei și...

– Cum îmbătrânesc oamenii ?

– Cee? doamna Blay își ridică în sfârșit privirea din oala cu apă fierbândă. Da'... de ce întrebî?



– Așa... pentru că vreau să știu...
 – Păăăi... ăăă... oamenii îmbătrânesc odată cu trecerea timpului, adică...
 – Știi asta! o întrerupse Kitty. Dar cum îmbătrânește sufletul oamenilor?
 – Draga mea, de ce nu te gândești la lucr...
 – Văroooog!
 – Nimeni nu știe... Sufletul poate îmbătrâni mai repede, sau să nu îmbătrânească deloc... depinde de ceea ce vrei tu...

Kitty nu înțelegea în totalitate cuvintele bătrânei, dar înțelesese că nu doar anii te maturizează, ci simpla perspectivă asupra lucrurilor. Aruncă atunci o privire spre tablourile ce umpleau pereții casei aceleia. Brusc, tabloul banal, înfățișând o barcă pe o mare albastră și un apus de soare, începuse să-i placă. Îl privea ca pe un simbol al infinitului. Al libertății. Se sperie! De unde până unde? E același tablou vechi, ros de timp, dar totuși...

– Sunt unii oameni care îmbătrânesc prea devreme, iar unii care se comportă ca niște copii mereu, continuă bătrâna, dar Kitty era prea adâncită în gânduri.

Aruncă o privire spre ziarul de pe masă. Prima pagină o șocă. Până acum nu o impresiionaseră niciodată lucrurile scrise în ziar. Dar când văzu că un copil de numai șase ani fusese răpit, își simți inima strângându-se...

– Cred că... trebuie să plec, zise Kitty adâncită în gânduri.
 – Bine, dar... începu bătrâna, oarecum ușurată...
 – La revedere, doamna Blay! strigă fetița peste umăr, fiind deja la ușă.

Era speriată, mergea cu pași repezi, uitându-se agitată în stânga și în dreapta, de parcă ar fi fost o infractoare, care se temea ca nu cumva să fie recunoscută de poliție.

Trecu pe lângă cimitirul care, altădată, i se părea un morman de pietre vechi, reci și pe lângă care îi era frică să treacă noaptea. Acum, însă, frica dispăruse, îi părea rău că oamenii aceia

muriseră. Chiar dacă nu îi cunoștea.

Ce se întâmplă?! Se putea, oare, ca vorbele bătrânei să o fi îmbătrânit deodată? Își scoase mica oglindă pe care o purta mereu în buzunar și, după ce se privi amănunțit, constată că arăta exact ca azi-dimineață. La asta se și aștepta. Știa prea bine că niște cuvinte nu pot face anii să treacă instantaneu. Dar... ia stai. Ce zisese doamna Blay? Mmm... nu-și putea aminti. Știa totuși, că spusese ceva despre suflet. Ah! Da! Își aminti. Bătrâna spusese că sufletul poate îmbătrâni mai repede, sau poate să nu îmbătrânească deloc. Ochii i se luminară. Era posibil ca acum să fie... mai bătrână? Într-un fel... nu mai gândea ca un copil. Chiar îi era rușine de amintirile pe care le avea. Apoi se gândi la ce îi spusese domnului Blay... despre milionarul acela. O pufni râsul. Acum, brusc, recunoștea semnificația banilor, care nu o interesaseră nicicând. Ce se întâmplă cu ea? Porni agale, cu mâinile în buzunar, pe strada care era încă pustie. Nu-i venea să creadă... Se uită apoi la statuia cu vultur, care o liniștea mereu. Îi inspira încredere și putere. Dar statuia nu mai era acolo. Se uită speriată în jur. Totul era exact așa cum trebuia... doar că... doar că lipsea statuia. În locul ei era un petec de iarbă. Capul începuse să i se învârtă, se simțea atrasă într-un vârtej alb-negru.

Se trezi acasă, era noapte, avea șaptesprezece ani... aceasta era întâmplarea pe care o visa noapte de noapte, de când vecinii ei muriseră, amândoi odată, legați pentru vecie, iar ea nici măcar nu fusese acolo. Își așază capul obosit pe vechea pernă, după ce aruncă o privire oarbă prin întuneric și închise ochii. O frământare de gânduri îi împânzea mintea și țesea mreje amețitoare. Adormi. Un ultim gând vuia stăruitor: oare unde se va trezi, când se va trezi? Copilăria ei zăcea ascunsă într-un ungher uitat din podul unei case din vecini...

Mihai IAVORSCHI, VII D

Un nou prieten

O rază cristalină de lumină, subțire ca un pai se strecură prin pânzele groase ale draperiilor revărsându-și mângâierile calde asupra chipului băiatului. Acesta își deschise încet ochii și se ridică în picioare. Porni șovăitor de-a lungul coridorului mirosind a var proaspăt și ieși în curtea prăfuită. Se îndreptă spre fântâna din mijlocul curții și își umezi ochii cu apă rece. Apoi își aținti privirea drept înainte, admirând formele drepte, simetrice ce împodobeau poarta.

Dintr-o dată liniștea fu întreruptă. Din casă se auzi o voce subțire, puțin tremurată, care i se adresa:

– Ionel, vin' la masă!

De când părinții săi divorțaseră, Ionel trăia la bunicii Maria și Ion, în satul Burzești-Calăi. Viața la oraș era prea agitată și amintirile sale legate de acest loc, prea dureroase. Așa că Ionel alege să locuiască în acest sat pitoresc, înconjurat de oameni simpli dar buni la suflet.

Băiatul alergă repede spre bucătărie și se așază pe un colțar confortabil de lemn. Bunica Maria puse pe masă platoul cu bunătați și îl îmbie să mănânce. Luă loc pe un taburet de lemn, ridică ulciorul și turnă laptele în pahar. Apoi îl chemă și pe soțul său la masă:

– Hai odată, Ioane, că se răcesc bucatele!

– Acuma, Mărie! Stai să-mi iau ziarul.

Bunicul se așază la masă și micul dejun începu. După ce mănă din merindele preparate cu multă grijă de bunica, bunicul răsfoi ziarul local. Era un tabiet pe care îl respecta cu sfințenie. Ionel termină de mâncat și, după ce se odihni puțin, ieși din curte.

Casa bunicilor se afla pe lângă o umilă și neștiută uliță de la marginea satului. Era un drum vechi ce nu răsfăța ochiul cu

mlădieri de grâu gătite în salturi de verdeață și nici nu ispatea pasul cu caldarâm sonor. Era firavă și goală: numai pământ și pietre. Celelalte ulițe trufase își întinseră brațele groase până la capătul satului luptându-se între ele chiar și pentru cea mai neînsemnată palmă de pământ. Doar ea stătea pe margine, uitată de lume. Rareori era străbătută de vreun picior de om sau de vreo căruță subredă.

Copilul o luă la fugă nerăbdător până la casa prietenului său, Fănică. Ionel ajunse la poartă și bătu încet. Mama lui Fănică veni și îl pofti în curte. Băiatul se așază pe o bancă veche, la umbra unui stejar. Gospodina intră în chiler și se întoarse cu un coș plin cu fructe pe care i-l dădu copilului.

După ce se înfruptă cu boabele de struguri mari și zemoase și merele de un roșu sângieriu, sosi și Fănică.

– Bună, Fănică!

– Bine ai venit! Te așteptam. Unde vrei să mergem?

– Hai la codrul Dăniloaiei că-i frumos acolo!

– De acord!

Cei doi prieteni porniră agale spre codru, mângâind ulița cu pașii lor ușori. După un timp ajunseră la capătul satului. De-o parte și de alta a drumului se întindeau vastele podgorii ale căror roade se rumeneau încet la soare. Nu departe se afla casa lui nea Mărin, paznicul viei. Cei doi copii se hotărâră să-i facă o vizită.

Casa paznicului era o mică chilioară albă, cu un acoperiș din stuf și cu geamuri mici. Cu toate că era foarte modestă locuința avea un aspect îngrijit. Varul era proaspăt, prisma măturată și interiorul aerisit.

Curtea părea pustie așa încât Ionel îl strigă pe nea Mărin. Acesta apărui din vie încântat de

surpriza celor doi. Mărin era un bărbat în vârstă, scund, cu părul cărunt și chipul brăzdat de riduri adânci. Era un om vesel, care știa o multime de povești și de povești.

- Bună ziua!
- Bună ziua, voinicii moșului! Unde ați plecat?
- La codrul Dăniloiaiei.
- Cunosce locul. Mă leagă multe amintiri de el!
- Nene, ne spui și nouă una dintre ele ? îl rugă Ionel.
- Desigur, băiatul moșului!
- Abia așteptăm! răspunseră copiii într-un glas.
- Ei bine, când aveam vreo zece ani, începusem și eu a

mă face flăcău în satul meu. Încă de la acea vârstă mă trimitea mama la pădure să strâng vreascuri. Porneam dis de dimineată spre codru, luând cu mine o funie pe care o foloseam pentru a lega surcelele. Într-o zi, pe când strângeam lemne am auzit un geamăt în apropiere. Curios am pornit în direcția sunetului și să vedeți ce am găsit! Era chiar un pui de câțel rănit la picior. Mi s-a făcut milă de biata vietate așa că am luat-o acasă. Mămuca s-a bucurat foarte tare de acest lucru și mi-a dat o legătură cu care să-i oblojesc rana. Am îngrijit cu multă dragoste pe noul meu prieten și în câteva săptămâni era sănătos tun. De atunci am devenit nedespărțiți și de fiecare dată când plecam la pădure, mă urma îndepărate, având grijă să nu mi se întâmple nimic. Într-o iarnă pornirăm noi doi, ca de obicei, la pădure, după lemne. În timp ce mă străduiam să agonisesc crengi, un copac din apropiere se rupse și căzu peste piciorul meu. M-am străduit să mă eliberez, dar trunchiul era prea greu. Văzând că nu reușesc să mă ridic, câinele plecă. Credeam că mă abandonase, însă, după vreo două ore, frații mei, Vasile și Gheorghe, veniră pentru a mă salva. Când am ajuns acasă ei mi-au povestit cum câțelul s-a întors și a început să latre disperat pentru a le atrage atenția. Mămuca s-a gândit că e ceva necurat la mijloc și i-a trimis să mă caute. Datorită lui sunt în viață. Ei, vedeți! Prietenul la nevoie se cunoaște!

- Cum îl chema pe câine, moșule ? spuse Ionel.
- Lăbuș, răspunse bărbatul cu privirea pierdută în zare.
- Și ce s-a întâmplat cu el? întrebă Fănică.
- Am rămas prieteni timp de paisprezece ani, până când a

murit de bătrânețe.

- Ce rău îmi pare, nea Mărine! zise Ionel.
- Ei, a trecut! Însă în sufletul meu va trăi veșnic.
- În ce sat ai copilărit moșule?
- Chiar aici, în Borzești-Calăi. Îl cunosc pe bunicul tău, Ionele. Din vremea copilăriei suntem foarte buni prieteni.
- Nu știam!
- Ionel, cred că ar fi timpul să plecăm, zise Fănică.
- Ai dreptate! Să mergem!
- Rămas bun, moșule! spuseră copiii într-un glas.
- La revedere! Să mai poftiți pe aici!

Băieții își continuă drumul. La un moment dat ajunseră în dreptul unei albie de râu ce cânta, furnică de soare și de-a lungul căreia curgea borangicul printre năframe și giulgi de mătase. Dincolo de mal, într-un smârc, umblau cu pași rari cocostârci cu pliscuri portocalii. Pe deasupra trecu în zbor șuierător un cârd de rațe. Veniră din susul râului fălfăind rar din aripile lor ascuțite și doi porumbei albi. Deodată văzură zburând și fluturi roșii și în singurătatea care-i împresura era ceva blând și dulce ca-ntr-un basm al copilăriei.

- Uite, Ionele! Ce frumos este aici!
- Ai dreptate, Fănică! Parcă am fi în paradis.

Ionel merse la mal și își umezi mâinile în apa caldă. Era numai bună de scăldat, așa că cei doi au hotărât să se bălăcească. După ce s-au bucurat de apă, copiii s-au uscat la soare și au pornit mai departe. Drumul era plăcut iar cei doi băieți au început să cânte. După un timp se ivi la orizont codrul. Erau nerăbdători, așa că au luat-o la fugă. Vântul îi lovea puternic în față, iar buclele lor bălaie dansau. În sfârșit ajunseră. Porniră de-a lungul unei cărări destul de înguste, ce ducea până în inima pădurii. Stejarii ce străjuiau drumul își împletiră crengile

deasupra acestuia creând un tunel parcă desprins din povești. Prin bolta înverzită lumina se cernea într-o ploaie deasă și caldă de raze; roiuri de musculițe se roteau ici-colo, țesându-se într-un joc grăbit; sticleau în lumină, pe urmă dispăreau. Un grangur sta nemișcat pe o ramură de fag întinsă spre soare; îi sticleau penele ca gălbenușul oului; întindea din vreme în vreme gâtul și da drumul unei fluierări gălgăite, care trezea un răsunet lung în urmă, în ramurile pădurii. Păsări mărute se chemau de pe vârfuri de nuielușe mlădioase; erau sticleți cu pete de sânge, pițigoi rotunzi cu pene cenușii și negre, cintezi cu piepturile cărămizii. Se priveau cu ochișori sticliți ca vârfuri de ace, deschideau pliscuri și fărâmau melodios chemările, fălfăiau apoi ușurel, și-n urmă-le nuielușele se clătinau, tremurându-și frunzele lucii. Vântul își făcea loc ușor printre trunchiurile copacilor, mângâind curtenitor vietățile.

Fermecați de priveliște, cei doi nu observară trecerea timpului și ajunseră în poiana din inima codrului. Aerul era cald și, cuprins de sudori, pământul începu să transpire. Băieții se întinseră pe iarba moale, lăsând razele binefăcătoare ale soarelui să se reverse pe piepturile lor dezgolite. După ce se rumeniră bine porniră spre izvorul din mijlocul dumbrăvii pentru a se răcori. Firicelul de apă venea de pe vârful unui deal din apropiere și se prelingea pe pietrele străvezii așezate ca o scară în calea lui, curgând într-o crăpătură delimitată de două stânci seculare. Apa era foarte bună și, după câteva înghițituri, copiii își ostoiră setea.

Picături reci de apă se prelinsă pe obraji lor. Începuse să picure. Călătorii decisă să caute un adăpost. În cele din urmă găsiră o scorbura destul de încăpătoare, formată în trunchiul gros al unei sălcii. Ceea ce părea a fi un picurat se transformă într-o ploaie turbulentă. Vântul deveni furios, desprinzând fără milă frunzele de pe ramuri. Speriați copacii își îndoiră trunchiurile arătându-i supunere. Înfricoșate de grozăvia furtunii viețuitoarele pădurii se refugiară în ascunzișurile lor strâmte. După o oră natura se liniști. Amicii ieșiră din refugiu și decisă că e timpul să se întoarcă. Urmară cărarea știută cu pași repezi în speranța că aveau să ajungă mai repede acasă. Era o liniște profundă care fu fărâmată nu după multă vreme. De undeva, dintr-un tufiș din apropiere, auziră un schelălăit disperat. Curioși se apropiară de locul cu pricina și... stupefacte! Era chiar un câțel de vreo cinci-șase luni, cu ochii sticloși, botul umed și blana pufoasă. Piciorul acestuia era rănit și nu se mai putea deplasa.

- Sărăcuțul, cât trebuie să fi suferit! zise Fănică.

– Și uite ce ochi frumoși are! Hai să-l luăm acasă și să avem grijă de el! Presimt că o să avem un nou prieten!

Fericiți copiii luară câțelul în brațe și se îndreptară spre sat. La întoarcere, drumul li se păru mult mai scurt. Când ajunseră la casa lui Ionel îl găsiră pe bunicul acestuia stând de vorbă cu nea Mărin, la umbra unui cireș. Văzându-i pe ei doi copii, bunicul se ridică de pe bancă și se îndreptă spre ei spunând:

- Bine că ați ajuns acasă sănătoși! Mi-am făcut multe griji pentru voi! După câte văd aveți un nou prieten. Cum îl cheamă?

Băieții se uită unul la altul și spuseră într-un glas:

- Lăbuș!
- Mărine! uite ce-au găsit copiii!

Mărin se apropie și se uită atent la câțelul.

– Măi să fie! uite ce piticot frumos ați găsit! Parcă ar fi Lăbuș al meu! Uite, Ioane! E rănit la picior!

- Ai dreptate, Mărine! zise Ion. Mărie, spirt, apă, tifon!

Bunica se conformă. Puse câțelușul pe o bancă și îi îngrijii rana. Apoi îi făcu un culcuș confortabil în chiler și-l culcă.

- Ioane, se înserează. E timpul să plec acasă.

– Bine, Mărine. Pe curând!

– Și eu ar fi cazul să plec. Cred că mama este îngrijorată, spuse Fănică. Pe mâine dimineată!

- La revedere! zise Ionel.

Cei doi copii se despărțiră, bucuroși că-și găsiseră un nou prieten!

Andrei HURGHEȘ, VIA

Un oraș mai bun...

Orașul nostru reprezintă mediul nostru de trai și depinde de noi cum îl clădim. Asemenea unui tablou, totul trebuie pictat cu mîgălă și înțelepciune pentru că viața noastră depinde de orașul în care trăim, astfel încât un mediu de trai mai bun înseamnă o viață mai bună.

Cetățenii sunt ca niște pictori ce își creează fiecare micuța capodoperă pe întinsa pânză a orașului. Un tablou este cu adevărat reușit atunci când fiecare colțișor este frumos și are povestea lui de spus.

Pictura va fi sub forma unei mandale, simbolul cunoașterii spirituale, al cunoașterii în ansamblu, în spațiu și timp și totodată dincolo de ele, al simetriei și al sincronizării.

Centrul mandalei va fi reprezentat de trunchiul unui cireș, iar circumferința acesteia va fi determinată de coroana de frunze a cireșului. Contribuția oamenilor în crearea unui oraș mai bun va fi redată prin cerceii de rubin al pomului. Așa cum nicio pictură nu poate fi perfectă, niciun oraș nu va fi. Furtul, incendiile, crimele, sinuciderile, bolile și multe altele vor apărea și ele pe tablou sub forma unor pete negre conturate cu cărbunele, a unor frunze de aramă întinse pe pământ, indignate de dansul morții, și a unor cireșe mâncate de mușegai, împrăștiate în jurul trunchiului.

Însă cum în artă se pot masca greșelile, și noi putem acoperi aceste pete, aceste rușini și aceste dezamăgiri.

Pentru ca orașul nostru să devină mai bun trebuie în primul rând să ne bazăm pe toleranță, milă, dragoste, ajutor, bunăvoință, bunăstare și pe bun-simț. Toate acestea sunt ingredientele vitale unei vieți mai plăcute, căci ce viață mai e frumoasă atunci când oamenii te judecă după felul în care te îmbraci sau după felul în care mergi, când vezi un cățeluș lovit de o mașină și abandonat pe marginea străzii într-o baltă de sânge, când oamenii se ceartă și își vorbesc cu ură, când vezi o bătrânică gata să leșine din cauza greutății sacozelor, sau un bătrân care nu poate să treacă strada și nimeni nu le sare în ajutor, când unii oameni vin și vopsesc noul magazin de pe cloț, când rup crengile copacilor din parc, când se bat între ei în plină stradă, când vezi câte o fetiță care plânge că s-a rătăcit, când alții merg cu pași repezi, foarte triști sau foarte supărați sau când vecinii dau muzica tare, copiii nu stau la coadă, alții aruncă gunoaie pe jos, mașinile nu stau la semafor, iar șoferii se ceartă pentru prioritate în timp ce polițiștii rutieri au luat o pauză...

În al doilea rând cu toții putem contribui la plantarea unor copăcei în școli și parcuri, putem să reciclăm materiale, să-i ajutăm pe cei nevoiași și să respectăm regulile.

În ultimul rând, cum pictorul își înrămează tabloul, așa putem să înfrumusețăm marginile orașului cu niște flori și un din inimă, „Bine ați venit!”.

Delia PRICOPE, VII D

... o viață mai bună

Era una din zilele în care pur și simplu nu mai aveai nimic de făcut. Teme? Tocmai le terminasem. Televizor? Văzusem tot! Calculator? Nu mergea internetul! Ce rămâne de făcut? Greu de spus...

Așa că am ieșit la plimbare. Copacii falnici îmi zâmbeau de pe imensele spații verzi. Fațadele blocurilor, proaspăt schimbate, dădeau un anume șarm orașului. Parcurile reînviau natura cu flori multicolore. Cetățenii se salutau politicos unii pe alții. Copiii veseli se jucau, bineînțeles, respectându-i pe cei mai vârstnici. Pur și simplu era un paradis. Era mai mare dragul să-i vezi pe oameni comportându-se civilizat, ajutându-se între ei, fie că erau de șase sau de șaiszeci de ani.

Dar, ca o palmă peste față, o voce mă trezi violent din visare: „De ce zâmbești? E orașul nostru, cel pe care îl știi.” Și, într-adevăr, era doar orașul nostru pe care îl știam de mult. Chiar că nu aveam de ce să zâmbesc. Din copaci rămăseseră doar câțiva butuci grosolani, tăiați în bătaie de joc, parcă dinadins pentru a „înfrumuseța” orașul, firește, cu ghilimelele de rigoare. Ce să mai vorbim de spații verzi? Ce atâtea spații verzi?! Parcă se ridicau triumfătoare pe sute de metri pătrați. Șoferii, dar și pietonii, se „alintau” cu vorbe mult peste pragul decenței. Fațadele dezlipite sporeau atmosfera cenușie din jur, cu tot cu desenele și cuvintele scrise numai de „oameni de cultură” și „genii neînțeleși”. Copii? Mai există? Și dacă da, unde sunt oare?

Singurele cazuri când un tânăr îi căra bagajul vreunui om mai în vârstă era atunci când îi fura geanta sau sacoașă unei bătrânele nevinovate și total neajutorate, căci,

chiar dacă ar fi intervenit cineva, ar fi fost mai degrabă de partea hoțului. Că, de! Onoare, demnitate, întrajutorare... astea-s prostii!

Din păcate, asta e lumea în care trăim. Dinastia McDonalds... Timpurile în care suprafața apei e formată din bidoane de plastic, pungi și ambalaje, timpul în care pizza ajunge mai repede decât Salvarea, când la televizor fac rating doar știrile despre spitale în care trebuie să mergi cu medicamente, ustensile și mâncare de acasă, în care oamenii sunt lăsați să moară fie pentru că nu au dat „șpagă” medicilor, asistentelor și portarului, fie pentru că șoferul Ambulanței era în stare de ebrietate, la fel ca și polițistul care a adormit la volan după „un pahar de vorbă cu băieții”... În fine, cred că știm cu toții despre ce este vorba. Viitorul sună promițător...

Trebuie să luptăm pentru creșterea condițiilor de trai. Știu că sună a politică, dar trebuie s-o facem. Chiar dacă acum doar visăm la asta, trebuie să credem că într-o zi se va întoarce roata, că va veni și ziua noastră, trebuie să credem în vise, pentru că orice e realizabil prin muncă, devotament și un dram de noroc. Iar primii care trebuie să ia atitudine suntem noi. Trebuie să încetăm să aruncăm gunoaie pe jos, să scuipăm, să rupem florile și crengile arbuștilor, să nu mai ignorăm coșurile de gunoi. Pentru că dacă facem o dată, vom face mereu așa, din reflex. Trebuie să începem să ne purtăm mai frumos cu cei din jurul nostru. Altfel, atmosfera va fi mai încordată și mai puțin primitoare. Și nu uitați, totul începe cu NOI.

Alin DIACONU, VII D



Alai de flori

Flori roz-albe de cais,
Se revarsă-n dulce vis.
Flori de măr și flori de tei
Se cufundă pe alei
Și trimit pe-aripi de nor,
Visător și călător,
Tuturor mireasma lor.
Florile albe de crin
Și-ale mândrului mălin
Presărate prin ponoare,
Raze lungi răpesc din soare.
Cerul azuriu coboară
Arun când un vâl pe țară.
Mă simt pasăre ce zboară
Pe deasupra florilor,
Florilor surorilor.
Libertatea-n mine zace,
Plutesc de pe nor pe nor,
În vene pulsul dă să joace
Simt că nu mai pot să mor.
Mireasma dulce-a florilor de mai.

**Primăvara**

În aer e miros de primăvară.
Păsările se-ntorc de departe.
Copacii cei golași, parte-n parte,
Florile cu parfum îi încarcă.

Eu stau și privesc pe fereastră
O rază de sus parca-mi zâmbește!
Sunt uimită si merg afară, firește,
Sa mă uit la bolta albastră:

- Aș vrea să fiu o pasăre călătoare,
Să pot vedea toate minunile.
Și-atunci aș zbura cu săptămânile
Trecând din hotare-n hotare.
Primăvara-i o rază de soare!

Denisa-Alexandra TISESCU,
VI A

**OCHI DE COPIL**

Stăteam afară într-o zi
Și admiram copacii.
Ce vesteji sunt și cum vor fi
Când noi nu vom mai fi copii.

Priveam trecând oameni mârniți
Și-n jurul lor numai gunoaie,
Prin ceața groasă-a dimineții
Și picăturile de ploaie.

Vedeam călduri ametoare
Și uragane ucigăse,
Schimbând a lumii-ntregi culoare
În nuanțe seci, otrăvitoare.

Simțeam cum parcă tot pământul,
Frustrat de gândul ce-l apasă
Își lasă-n mine tot cuvântul
Despre copii, de care-i pasă.

Întâmpinați de multe rele,
Trăind aceste vremuri grele,
Ce viață vom avea noi oare
În alte vremuri viitoare?

Și toate aceste întristări,
Odată ce ne vor distruge-
O sa ne ducă-n lungi uitări,
Mă fac să strig:
„Voi, oameni mari, ce viitor
Vreți să lăsați copiilor?”

Rareș VASLUIANU,
VIII B



FILIP ROXANA cl. VI. aA

Primăvară

După multă așteptare,
Când zăpada s-a topit,
Soarele pe cer răsare
Și copacii-au înverzit.

Ia te uită, în livadă
Acum pomii-au înflorit...
Se-aud zumzete de-albine
Și izvoare clipecind.

În mireasma dimineții,
Undeva, într-un zăvoi,
Cântă dulce-o ciocârlie
În duet c-un pițigoi.

Și privind la întâmplare
Către codrul nepătruns
Bucuria primăverii
Mă cuprinde pe ascuns.

Raluca MOCANU,
VI A

**Răsărit**

Pune mâna pe roata destinului
Înaintea altcuiva
Și apoi învârte-o
În direcția ta.

Pune mâna pe o carte,
Speră că-i câștigătoare
Și inventează-ți propriul
Răsărit de soare.

Sau oprește-te din drum,
Oprește-te și meditează...
Ascultă-ți inima ce
Jocul destinului îl inventează.

Alin DIACONU,
VII D

De-a v-ați ascunselea cu Soarele

Pe cer, soarele bucuroș
Mă privește prietenos.
O rază domoală trimite,
Chipul ca să mi-l alinte.

Dar brusc soarele dispare.
Din somn mintea mea tresare.
Oare ce s-a întâmplat?
Luna soarele-a furat?
Dar apare de sub nor,
Prietenul meu arzător.

Vite că m-a păcălit...
Acum râde cu mult haz.
Dar deodată se îndreaptă
O furtună neașteptată.
Și așa a dispărut
Soarele, chiar de n-a vrut.
Vite cum i-am arătat,
Că eu iar am câștigat.

Soare, tu nu păcălești
Mintea mea, nu mă întreci
Că la glume-s cea mai bună
Am păcălit-o chiar și pe Lună.

Medeia PAȘCU, V B

Dorință

Aș vrea ca vara să țină mai mult!
Dar din păcate nu se poate...
Stau și mă uit la fereastră, pe coate,
Iar vuietu-n surdină-l ascult.

Dar vântul șuier-atâta de tare
Și copacii dansează ca ruși.
Cu tristețea este chiar greu ca să lupți
Și sufletul parcă mă doare...
Ce mică-i vara cea mare!

**Denisa TISESCU,
VIA**

Crede

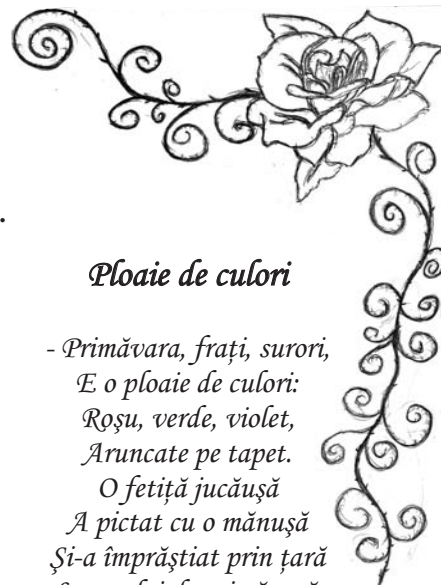
Crede că mâine va fi soare
Chiar dacă în sufletul tău încă mai plouă...
Crede ce simți...
Chiar de te doare...

Crede că mâine sufletul tău va fi liber
Chiar dacă-l simți în mii de lanțuri azi
Crede că mâine cerul se ridică
De pe umerii tăi...

Crede într-un zâmbet
Chiar dacă-n jurul tău e întuneric...
Crede-n lumină...
Nu-ți fie frică...

Crede că poți să crezi
Crede în soarele ce mâine răsare
Crede în libertate...
Crede-n lumina ce azi moare...

Alin DIACONU, VII A

**Ploaie de culori**

- Primăvara, frați, surori,
E o ploaie de culori:
Roșu, verde, violet,
Aruncate pe tapet.
O fetiță jucăușă
A pictat cu o mânășă
Și-a împrăștiat prin țară
Lung alai de primăvară.
Verde-a aninat prin pomi
Și-a pus roșu pe la flori.
Picături de violet
Le-a adunat în buchet.
Și-a plecat haihui prin țară
Ducând zvon de primăvară!

**Andra POZINĂREA,
VIA**

Lumea

Lumea în care ne amăgim,
Printre pagini prăfuite de viață,
Printre inimi bune și inimi de gheață,
Acolo unde razele de soare ne răsfață-n zori,
Și săbiile lunii bat neguri profunde,
Luciri de stele luminându-ne calea,
Acolo unde visele plutesc duse de-o undă,
Printre parfumuri divine de flori,
Unde rafale de vânt prăfuiesc valea
Noi trăim.
Visăm adânc, cu ardoare iubim,
Privim la frunze verzi de argint,
La petale de flori sângerii,
La cerul împletit cu raze de gând,
Trăim...
Unde cerul se unește cu pământul,
Noi orizonturi în taină se-nchid,
La răscruce de temeri și vânturi,
Păsările zboară odată cu gândul,
Pe aripi de nori.
Suntem trecători...

**Thea HARTMAN,
VIA**



Dragii mei,

A trecut ceva timp de când nu v-am mai scris, dar sper că sunteți bine cu toții. Nici nu-mi pot da seama când a zburat timpul așa de repede. Parcă mai ieri vă scriam despre povestea mea și mutarea în Statele Unite și acum realizez că deja au trecut aproape șase ani de când sunt aici.

În iunie 2008 am terminat liceul la New Trier High School, în Winnetka, o suburbie a orașului Chicago. În toamna aceluiași an am început facultatea la DePaul University Chicago. Cu cât avansezi, cu atât diferențele dintre sistemul educațional din România și cel din Statele Unite cresc. În România știm cu toții că, odată ce termini liceul, toți elevii trebuie să dea examenul de Bacalaureat și, după aceea, se fac aplicațiile la facultățile dorite. În Statele Unite nu există un examen de Bacalaureat, ci există un alt examen, numit ACT (American College Testing). Acest examen se dă la patru materii diferite: matematică, engleză citit, engleză scris și științe (chimie, biologie, fizică etc.). El poate fi dat oricând în timpul liceului, numai să fie înainte de anul absolvirii de liceu. Scorul de la acest test este numai un factor din aplicația pentru facultate.

Majoritatea aplicațiilor la facultate conțin un formular standard cu informațiile personale, rezultatele de la examenul ACT, copii după matricola școlară cu toate notele din liceu, cel puțin un eseu pe diferite subiecte cerute de universitate, CV, scrisori de recomandare de la un anumit număr de profesori pe care i-ai avut și alte documente. Toate acestea se trimit la universitățile dorite. În general, majoritatea elevilor aplică la 5-6 universități.

Altă diferență este profilul universităților. În Statele Unite nu trebuie să știi exact ceea ce vrei să studiezi până în anul 3 de facultate. Când aplici la o universitate, nu trebuie decât să știi un domeniu general în care ai interes. De exemplu, eu am știut că vreau să studiez ceva în domeniul de business, dar numai că nu știam exact ce. Așa că, în momentul în care am aplicat la universitate, am aplicat la facultățile lor de Business fără a preciza profilul.

După ce am primit aprobările de la universitățile la care am aplicat, a trebuit să decid la care vreau să merg. A fost o decizie destul de dificilă deoarece universitățile la care am aplicat erau destul de diferite la programele pe care le ofereau. După zile și zile de gândit, am decis că DePaul University Chicago ar fi cea mai bună alegere deoarece este una dintre cele mai bune școli de business din Chicago. Așadar, în toamna anului 2008 am început primul an de facultate la DePaul University Chicago. În primii doi ani am luat cursuri generale de business, pe care toți elevii trebuie să le ia. Aceste cursuri includ contabilitate, matematică, finanțe, marketing, management, engleză, comunicații, drept, economie și alte cursuri generale. După ce elevii termină aceste cursuri generale își pot alege un profil exact de studiu. După aceea pot începe a lua cursuri mai avansate pe profilul fiecăruia.

Deși am știut mereu că vreau să studiez ceva în domeniul de business, nu am știut exact ce aș vrea să studiez, mai ales că această decizie îmi va afecta restul vieții. După ce am luat toate cursurile generale mi-am dat seama că mi-ar plăcea să studiez „Contabilitate și finanțe”. Așadar, acum am început să iau cursuri avansate în aceste domenii și abia de acum începe profilarea pe domeniu. Deși sistemul este diferit, nu pot spune dacă este mai bine sau mai rău. Unii spun că în România este mai bine pentru că elevii au mai mult timp pentru a studia profilul ales, dar, în același timp, alții cred că e mai bine să ai o bază de cunoștințe generale din domeniu și, după aceea, să începi să studiezi un domeniu amănunțit. Oricum ar fi, eu cred că cel mai important este ca fiecare să studieze ceea ce îi place pentru că numai așa vor putea avea succes în viață.

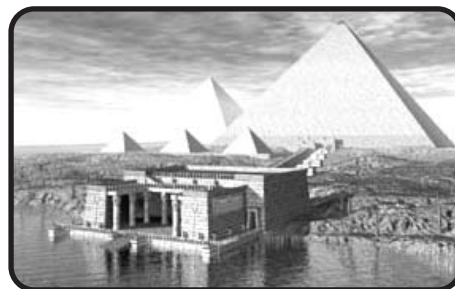
Așadar, eu vă doresc spor la învățătură și nu uitați că toate visele pot deveni realitate atât timp cât munciți din greu pentru a le îndeplini! Nimic în viață nu este ușor, dar totul este posibil.

Cu mult drag,
Roxana Gavriluc
Universitatea din Chicago

Cele șapte minuni ale lumii

1. Piramida lui Keops.

Complexul arhitectural respectiv cuprinde trei construcții: piramidele Khafra, Mankame și piramida lui Keops, ultima fiind cea mai înaltă, de 148 m și cu latura de 233 m. În structura ei au intrat 2,3 milioane de blocuri de piatră, cu o greutate de 7,22 milioane de tone! Piramida lui Keops a fost ridicată de felahi (muncitori egipteni) între anii 2723-2563 î.Hr. adică în 160 de ani. Dar, dacă ținem cont de mijloacele tehnice de la vremea aceea și de calculele făcute astăzi, piramida nu s-ar fi putut termina decât în 250 000 de zile, adică în 664 de ani.



2. Grădinile suspendate ale Semiramidei.

Au fost înălțate în timpul domniei regelui Nabucodonosor, în Babilon, odata și cu turnul Babel (605-562 î.Hr.) Erau niște grădini suspendate, în trepte, cu pământ fertil, adus de la mari depărtări, pe care s-au cultivat diverse plante și pomi roditori. Se pare că regina Semiramida a avut prilejul să se bucure de umbra pomilor și de dulceața și prospețimea legumelor și fructelor nemaipomenite ce creșteau din solul acestor grădini.

3. Templul Artemizei din Efes.

În anul 655 î.Hr. a început construcția acestui templu, la care au lucrat, pe rând, arhitecții Chersiphron din Cnossos, apoi fiul său, Metogene, iar apoi Palonius și, în sfârșit, Demeterios. Această bijuterie arhitectonică avea nu mai puțin de 127 de coloane cioplite în stil ionic. De-a lungul anilor a fost incendiată, refăcută, ca apoi să fie totalmente distrusă, în anul 400 d. Hr., de către năvălitorii goți.



4. Mauzoleul din Halicarnas.

Înălțat între anii 353-351 î.Hr., mausoleul reunește munca mai multor arhitecți și sculptori celebri din antichitate: Pytheos și Satyros – arhitecți – și Scopas, Bryaxis, Timoheus și Leochares – sculptori. Mausoleul din Halicarnas, în care a fost înmormântat regele Mausol, era înalt de 42 de metri. Din păcate, a fost distrus în secolul al XIV-lea.

5. Statuia lui Zeus din Olimpia.

Este opera sculptorului grec Fidias.

A fost creată între anii 437-432 î.Hr. și a fost adăpostită în templul lui Zeus, ridicat de arhitectul Libon din Elida. Statuia era înaltă de 12 m și era lucrată în lemn de abanos, acoperit cu foițe de aur și bucăți de fildeș. Din nefericire, și această operă de sculptură a fost distrusă într-un incendiu izbucnit în secolul al V-lea d.Hr.



6. Farul din Alexandria.

Alexandria s-a făcut cunoscută prin cele două adevărate minuni pe care le deținea: impresionanta bibliotecă și farul, ambele însă distruse.

Farul, construit de celebrul architect Sostratis, în jurul anului 279 î.Hr., era destinat dirijării corăbiilor spre port pe timp de noapte, cât și în timpul zilei, când se folosea fumul ca mijloc de semnalizare. Era înalt de 140 m. (înălțime considerabilă la aceea vreme) și s-a prăbușit în timpul unui cutremur care a avut loc în anul 1375.



7. Colosul din Rodos.

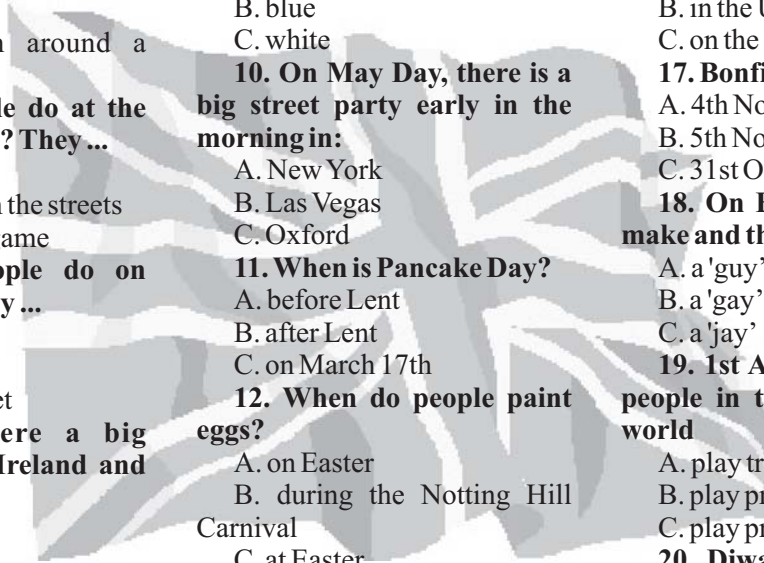
Era o statuie uriașă din bronz (circa 32 m înălțime), înălțată de sculptorul Chares, între anii 292-280 î.Hr. Statuia îl reprezenta pe Helios, zeul soarelui.

Statuia aceasta n-a dăinuit mult, întrucât în anul 224 î.Hr. s-a prăbușit în mare, în timpul unui puternic cutremur.



TRY OUR QUIZ

ON CELEBRATIONS IN THE ENGLISH- SPEAKING WORLD

- 
- 1. When is St. Patrick's Day?**
A. April 29th
B. November 17th
C. March 17th
- 2. What do people do on May Day? They ...**
A. eat eggs
B. sing and dance around a maypole
C. sing and run around a maypole
- 3. What do people do at the Notting Hill Carnival? They ...**
A. eat chocolate
B. sing and dance in the streets
C. go to a baseball game
- 4. What do people do on Shrove Tuesday? They ...**
A. eat eggs
B. make pancakes
C. dance in the street
- 5. When is there a big celebration in both Ireland and the USA?**
A. on March 12th
B. on March 16th
C. on March 17th
- 6. The Notting Hill Carnival is in:**
A. August
B. March
C. December
- 7. Where do children roll eggs down hills?**
A. in England
B. in the USA
C. in Scotland
- 8. American Independence Day is on:**
A. July 4th
B. January 1st
C. September 2nd
- 9. In Ireland and the USA on March 17th, people wear:**
A. green
B. blue
C. white
- 10. On May Day, there is a big street party early in the morning in:**
A. New York
B. Las Vegas
C. Oxford
- 11. When is Pancake Day?**
A. before Lent
B. after Lent
C. on March 17th
- 12. When do people paint eggs?**
A. on Easter
B. during the Notting Hill Carnival
C. at Easter
- 13. What do people eat on Thanksgiving?**
A. chicken
B. lamb
C. turkey
- 14. When is Thanksgiving celebrated?**
A. 4th November
B. 4th Thursday in November
C. 4th Tuesday in November
- 15. On Halloween children play:**
A. Treat or Stick
B. Stick or Streat
C. Trick or Treat
- 16. People celebrate Bonfire Night:**
A. in the UK
B. in the USA
C. on the Caribbean islands
- 17. Bonfire Night is on:**
A. 4th November
B. 5th November
C. 31st October
- 18. On Bonfire Night people make and then burn ... on a fire.**
A. a 'guy'
B. a 'gay'
C. a 'jay'
- 19. 1st April is the day when people in the English-speaking world**
A. play tricks and treats
B. play prodigal jokes
C. play practical jokes
- 20. Diwali is the Hindu and Sikh festival of**
A. life
B. light
C. might
- Key:** 1.C; 2.B; 3.B; 4.B; 5.C; 6.A; 7.C; 8.A; 9.A; 10.C; 11.C; 12.C; 13.C; 14.B; 15.C; 16.A; 17.B; 18.A; 19.C; 20.B

Class 7 D

Life Will Be Better in the Year 2500

by Alexandru Mihail Dumitru, Class 5C

There will be a lot of changes of the Earth in the next 500 years. I think these changes will make it a nice place to live.

There will be considerable improvements in education, transport, the environment, health and housing. I think poor pupils will benefit from more attention from teachers, becoming more equipped for life. There will be only machines using electricity or solar energy, so the air will be less polluted. Forests won't be cleared anymore, so global warming will be eliminated and there won't be any endangered species. People will be healthier because there won't be any diseases or animals which cause diseases. Our planet will be more spacious because people will be able to live in underwater cities or in colonies on other planets, so each family will have a building available.

These changes will make everyone live happily on our planet.



OVER TO YOU!

These are some of the problems we have identified together with some ideas for consideration. If you have given thoughtful attention to any of the problems listed below and can contribute, you know where you can contact us.

Problems

1. There isn't anywhere to sit and relax.
2. There aren't enough books in the library.
3. There isn't anywhere to have lunch.
4. There isn't a Biology laboratory.
5. There isn't anywhere to clean up after the PE classes.
6. There aren't enough teaching aids for the science class.
7. There aren't enough computers, and the computer room is too small.
8. There are no computers in the reading room of the library.
9. There is a small shop and everything there is expensive.
10. There are too many old textbooks.
11. There are no goalposts on the football pitch



Suggestions

1. There should be some benches in the school yard.
2. Community members should donate some books.
3. There should be a canteen.
4. There should be one in the building next to the gym.
5. There should be some showers in the gym.
6. All the students should donate part of their pocket money to buy some.
7. We should organize festivals, contests and competitions in order to raise the necessary money.
8. There should be at least two computers connected to the internet.
9. The shop should lower the prices.
10. The textbooks should be updated.
11. Two proper goalposts should be placed on the football pitch.

Class 6 B



CRAZY TOP FORTY



1. Top of the world – School No.10
2. Locul potrivit – 8C
3. Elegant – our form teacher Mrs.Alexandru
4. Mysterious girl – the girls in 8C
5. Paper gangster – the boys in our school
6. Million dollar girl – rich girls in our school
7. V.I.P – the girls in the 7th grades
8. Scandal – the boys in 8C against those in 8D
9. Blah blah blah – the Physics lesson
10. Watcha say – students' answers
11. Blame it on the sun
– sleeping during the Romanian lesson
12. Stop and stare – the Maths teacher's jokes
13. Send it on – the homework
14. S.O.S – test-papers
15. Plec pe marte – skipping classes
16. Temptation – lollipops and cigarettes
17. Am nevoie de tine - pretzels
18. 10 minutes – the breaks
19. Divine – a '10'
20. N-ajunge – a '4'
21. Press it up – playing 'Truth or dare'
22. All the right moves
– making out in the corners of the school



23. This is my life – arguing with parents
24. Russian Roulette – gambling in the breaks
25. Do you remember – first grade memories
26. Memories – the banquet
27. Born again – highschool
28. Meet me halfway – going to private lessons
29. Tired of being sorry – apologizing the form teacher
30. When I need you – hugs for free
31. Vorbeste lumea - gossiping
32. What goes around comes around – rumours
33. Nu – going to the blackboard
34. Telephone – the Sports teacher
35. Playing with fire – bad language
36. If we ever meet again – the four years meeting
37. Replay – all those good times
38. Dracula, my love – the Maths teacher
39. For the love of music
– listening to music during the lessons
40. Smooth criminal – the teachers

*D. Cancel, M. Jigau,
A. Marcoci, B. Munteanu,
VIII C*





Notre Père, Ave Marie et Gloire du Père

Notre père qui est aux cieux que ton nom soi saintifié, que ton regne vienne, que ta volonté soit faite sur la terre comme aux ciel.

Donne nous aujourd'hui notre pain de ce jour et pardonne nous nos offenses comme nous pardonnons aussi à ceux qui nous ont offensé et ne nous somment pas à la tentation et delivre nous du mal. Amen.

Je vous salue Marie pleine de grace, le Seigneur est avec vous, tu est bennie entre toutes les femmes et Jesus le fruit de vos entrailles est beni.

Sainte Marie mère de Dieu, priez pour nous pauvres pêcheurs maintenant et à l'heure de notre mort. Amen.

Gloire du Père et du Fils et du Saint-Esprit, maintenant et toujours et dans les éternités des éternités. Amen.

Corina ZATU et Denisa ENE, VII A

LA FRANCOPHONIE - BREF HISTORIQUE DU TERME FRANCOPHONIE

Le terme de francophonie a apparu pour la première fois en 1880.

C'est le géographe français Onésime Reclus (1837-1916) qui l'a employé pour classer les populations du monde en fonction de critères linguistiques. Apparu en 1962 dans la revue "Esprit", popularisé ensuite, cela prouve que le mot comme la notion sont récents.

Le jour de la francophonie = 20 mars

On entend aujourd'hui par :

- francophonie (avec une minuscule initiale) l'ensemble des PEUPLES ou des groupes de locuteurs qui utilisent partiellement ou entièrement la langue française dans leur vie quotidienne ou leurs communications.

- Francophonie (avec une capitale initiale) désigne plutôt l'ensemble des GOUVERNEMENTS, pays ou instances officielles qui ont en commun l'usage du français dans leurs travaux ou leurs échanges.

Le saviez-vous?

LES COULEURS DU DRAPEAU DE LA FRANCOPHONIE REPRESENTENT LES CINQ CONTINENTS AUXQUELS APPARTIENNENT LES PARTENAIRES DE LA FRANCOPHONIE ? (jaune, vert, violet, rouge, bleu)



PAIU Alexandru et NECHIFOR Ștefana, VI B

La joie de réciter, de chanter, de lire

Messagers du printemps !

*Quelle joie ! Quel bonheur!
Les cerisiers sont en fleurs.
Messagers du printemps,
Ils annoncent le beau temps.*

**Proposé par
Ștefan BALABAN, VII A**



L'éveil des fleurs

*Perce- neige, perce- neige,
Dormez- vous ?
L'hiver est en fuite.
Eveillez- vous vite,
Ouvrez- vous !
Violette, violette,
Dormez- vous ?
Le printemps vous invite.
Ouvrez- vous !*

**Proposé par
Teodora VERDEȘ, VI B**

Renaștere

*Din belșugul de verdeață,
Ghiocul în cupe mici,
Toporași vioi, pitici,
Și narcise mititele
Ce se-nchină spre lalele.*

*Copacii-mpodobiți cu floare
Se zăresc din depărtare,
Soarele alintând mugurașii,
Dezmierdând toți copilașii;
Anotimpul tinereții
Al reînvierii vieții.*

*Vântul prin sălcii plângătoare,
Șoptește pentru fiecare floare:
Anunțăm prin toată țara
Că a venit primăvara!
Totul se trezește la viață,
Vine și rândunica voioasă!*

**Teofana-Andreea CÂRLAN,
VA**



PROGRAMUL ECO-ȘCOALA

Prin intrarea în acest program, în școala noastră elevii, cadrele didactice, părinții și chiar locuitorii din zonă vor fi informați asupra problemelor de mediu, sporind astfel cunoștințele lor despre încălzirea globală, deșeuri, despre ecologie și cum „funcționează Pământul”, despre urmările degradării mediului și învață care este rolul lor în crearea și prevenirea problemelor de mediu.

Proiectul „Eco-Școala” contribuie la conștientizarea problemelor și înțelegerea valorilor personale prin descoperirea atitudinii și înțelegerii, ajutându-i pe elevi să-și evalueze și să-și clarifice sentimentele în ce privește calitatea mediului din jurul școlii și din oraș și cum pot contribui la rezolvarea problemelor identificate.

Proiectul ajută pe fiecare elev să înțeleagă că educația de mediu este și practică, în sensul învățării unor lucruri cum ar fi: plantarea unui copac, plantarea și îngrijirea florilor, confecționarea de coșuri pentru reciclarea materialelor, colectarea deșeurilor de hârtie și carton, a peturilor, a dozelor de aluminiu sau cum să se comporte și să trăiască, producând un impact negativ cât mai mic asupra mediului.

Câștigul școlii noastre prin participarea la acest program constă în: dezvoltarea spiritului civic și a capacității elevilor de a lua decizii în legătură cu mediul școlar, înfrumusețarea sălilor de clasă și a holurilor, amenajarea spațiului verde din fața școlii, colectarea deșeurilor și valorificarea acestora în scopul obținerii de fonduri, o alternativă ecologică de petrecere a timpului liber pentru elevi, posibilitatea afirmării la nivel național, colaborarea cu comunitatea locală, dezvoltarea abilităților de acțiune ca cetățean, de la scrierea efectivă a unei scrisori până la influențarea consiliilor locale sau a oamenilor politici și chiar a instituțiilor internaționale.

Coordonator Program „Eco-Școala”, prof. Luminița BOCA

E Codul școlii

**TRĂIEȘTE ȘI ACȚIONEAZĂ ÎN SPIRITUL CELOR 3R:
REDU - REFOLOSEȘTE - RECICLEAZĂ!**

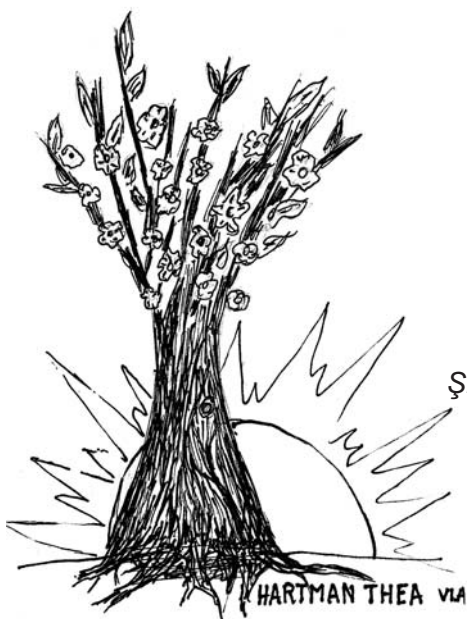
Planeta Pământ

*Există o sferă albastră
Bătută de ploaie și vânt,
Să o iubiți că-i a voastră
Și-i spune Planeta Pământ.*

*Cu pulberi și gaze și fum,
Sunt unii ce rău vor să-i facă
Cu toții împreună acum
Să luptăm pentru locul de joacă.*

*Copiii vor bucuroși ca să crească
Cu jocuri și versuri și cânt.
Planeta Pământ să ocrotească,
Acesta e primul lor gând.*

Matei DAVID, VI C



Noi, învățătorii

Menirea unora dintre noi a fost să devenim învățători, să învățăm, să instruim sau să povătuim pe cineva. După educația părintească (cei șapte ani de acasă!), cealaltă învățătură, venită de la noi, educatorii, veghează la împlinirea copilului ca om, îl modelează și îi înnobilează sufletul. Pentru noi, dascălii, voi, copiii, sunteți florile care ne încântă privirea zilnic.

Să fie, oare, florile cu care voi copii ne întâmpinați uneori, accepțiunea tainică și delicată că ne primiți în sufletele voastre, ca modelele de educație?

Fie ca amintirea anilor de școală, a învățătorului, să dăinuiască peste ani în sufletele și inimile voastre. Fericiți să fim noi, învățătorii, când elevii noștri, nu numai că își amintesc cu plăcere sau cu nostalgie, dar le și este dor de noi!

înv. Angela APREOTESEI



Învățătoarea mea

Într-o zi însorită de septembrie, acum patru ani, am pășit prima dată pragul școlii mele. Aveam emoții mari, dar, fiind cu părinții, acestea s-au risipit și am prins curaj.

Un moment încărcat de emoție a fost acela când mi-am auzit numele și am cunoscut-o pe doamna învățătoare. Alături de alți copii, care ulterior mi-au devenit colegi de clasă, am trecut pe sub „podul de flori”, iar doamna învățătoare ne-a condus în clasa unde învăț și astăzi.

Pe bănci ne așteptau manualele noi și frumoase, pe care mă sfiam să le ating. Emoțiile erau foarte mari și cu ochii în lacrimi îmi căutam părinții pentru a mă simți în siguranță.

Doamna a fost cea care ne-a învățat să mânuim creionul și stiloul. Împreună cu ea am descifrat secretele matematicii și am înțeles tainele abecedarului. Era o lume a literelor și a cifrelor, o întreagă familie pe care încet-încet am iubit-o.

Doamna ne-a încurajat și ne-a sprijinit în tot felul de activități. La îndemnul ei am participat la diferite concursuri și am câpătat încredere în mine. Chiar dacă uneori m-am împotmolit și am dat de greu, doamna m-a ajutat și astfel am luat-o de la capăt. Dânsa pune suflet în munca pe care o desfășoară împreună cu noi, ne înțelege și ne sprijină. De fiecare dată când facem năzbâtii, doamna ne ceartă, dar și acest lucru îl face cu blândețe.

Doamna învățătoare ne-a dat răspunsuri la multe întrebări ale noastre, ne-a învățat să mergem pe drumul drept al vieții, să fim buni, cinstiți și toleranți cu cei din jur.

Vă mulțumim din inimă, DOAMNĂ ÎNVĂȚĂTOARE!

Irina-Elena TĂRĂȚĂ, IV B

Mama mea

Am vrut să-i cumpăr flori,
Dar e cea mai frumoasă floare!
Am vrut să-i ofer stele,
Dar e cea mai strălucitoare!
Am vrut să-i ofer totul,
Dar ea e totul pentru mine!
Ea este mama ea
Și îi ofer iubire!

Alina ANGHEL, IV B



Primăvara

Desculță-n frig și zdrențuită,
Ca o fantomă visătoare,
S-a dus, cum a venit - grăbită,
Bătrâna iarnă trecătoare.

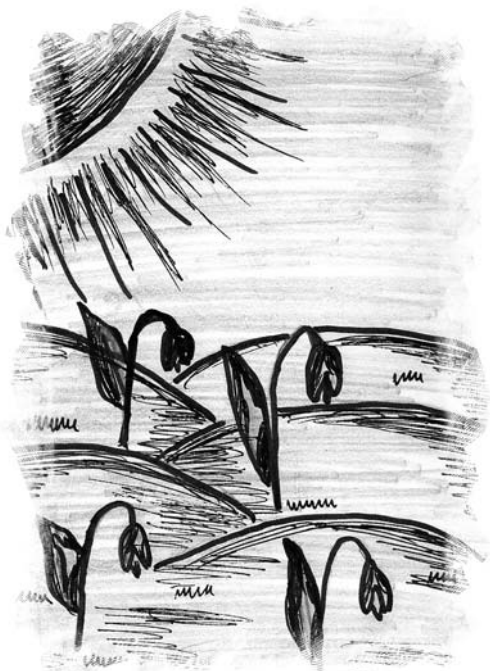
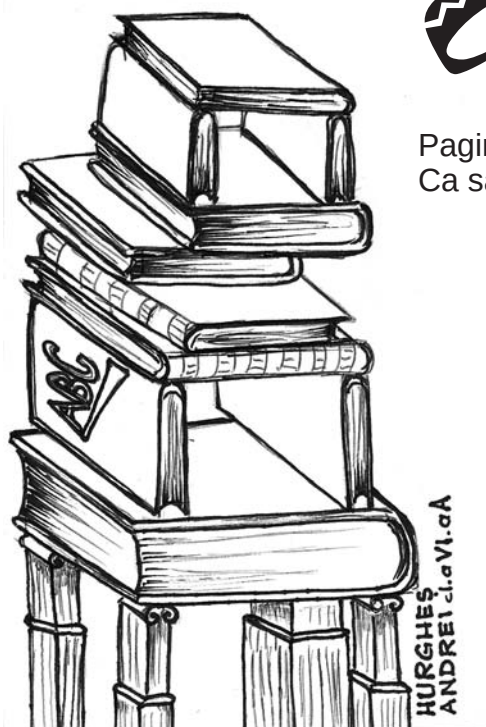
Un verde crud a-mpodobit grădina,
În pomi se-arată iară mugurașii,
Căci dulcea primăvară este zâna
Ce ne așterne-n iarbă toporașii.

Venit-au din văzduhuri rândunele
Și pe la streșini cuiburi au făcut,
Cu drag și dor au împletit nuiile
La pui să facă tandru așternut.

Și sus pe deal se-ntinde veselă,
E-un cântec drag și-s jocuri de copii,
Se umple iarăși zarea și câmpia
De susur de izvor și tril de ciocârlii.

Din creangă-n creangă-o doină se aude
Și soarele mândru răsare din ceață,
Cu razele sale pământul cuprinde
Dând farmec naturii și viață.

Mădălina MUNTEANU, V A



Desen de Diandra Illes

Primăvara

Vine primăvara!
Ghiocelii înfloresc.
Deasupra bălții adânci
Fazanii se-ncălzesc.

Soarele răsare.
Pe crengile copacilor
Vezi păsări călătoare.

În aer rândunica
Cu vioișie zboară,
Iar greierașii veseli
Pe noi ne înconjoară!

Rareș Zorilă, III C

**Ghicitori**

Pagini are, liniate,
Ca să scrii pe el de toate.
(luteiac ←)

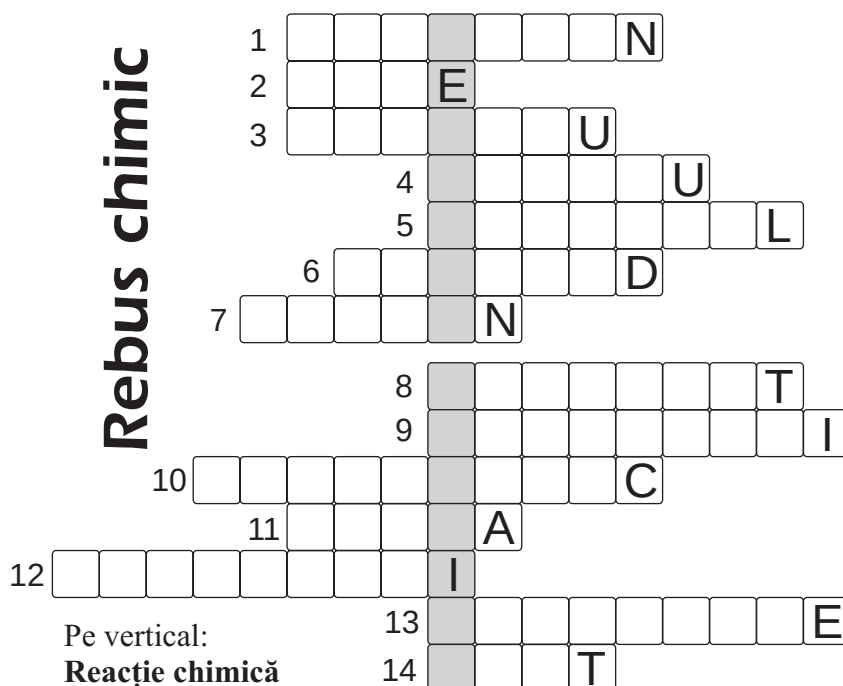
Între file stau ascunse
Minunate lucruri strânse
În cuvinte mititele
Și imagini frumoșele.
Ea te învață să citești,
Să scrii și să spui povești.
(luradeceba←)

Bățul ăsta-i subțirel,
Poți să scrii sau ștergi cu el,
Lasă urmă cenușie.
Ce-ar putea să fie?
(lunoierc ←)

Cu cerneală, mititel,
Îți faci teme cu el.
(luolits ←)

Ghicitori compuse de elevii clasei I B.
Vizitați-i pe www.albinute.ro

Rebus chimic



Pe vertical:
Reacție chimică

1. Element chimic nelipsit din acizi.
2. ... sau hidroxizii sunt compuși în a căror compoziție intră atomi de metale și gruparea hidroxil.
3. Hidroxidul de sodiu și hidroxidul de ... sunt toxice și distrug hainele, pielea și hârtia.
4. Var nestins.
5. Indicator care în mediul acid se colorează în roșu.
6. Acidul sulfuric se obține în urma reacției dintre ... de sulf și apă.
7. Oxizii sunt compuși binari ai ... cu alte metale sau nemetale.
8. Sare a acidului carbonic.
9. Compuși obținuți prin hidratarea oxizilor bazici.
10. Acidul ... se găsește în sucul gastric.
11. Denumire a cuprului.
12. Utilizare a acidului sulfuric în industria chimică.
13. Procesul de degradare a metalelor și a aliajelor sub acțiunea substanțelor din mediul ambiant se numește ...
14. Element al cărui număr atomic este 7.

Diana MIRON, VIII B

Coordonator prof. Elena ROTARIU

Știați că...

... la unii arbori, de pildă la arborele de cacao, florile cresc direct din trunchi și nu pe ramuri ca la alți arbori?

... furnica poate ridica de 50 de ori propria greutate și poate trage de 30 de ori propria greutate?

... denumirea continentului Europa provine de la cuvântul fenician „ereb” care înseamnă „apus de soare”?

... un melc poate să doarmă fără întrerupere timp de 3 ani și să nu moară de foame?

... sughițul trece dacă vă țineți mâinile în apa foarte rece sau dacă vă înțepați lobul urechilor cu unghia?

... orașele ocupa doar 2% din suprafața Pământului dar consuma 75% din resurse?

... din veninul cobrei, cel mai veninos șarpe din lume, se obține antidotul pentru mușcăturile de șarpe?

... peștii de apă sărată beau apa, iar cei de apă dulce nu?

... femeile clipesc de aproape două ori mai mult decât bărbații?

... oamenii nu își pot linge coatele?

... și ca 75% dintre cei care citesc acest mesaj au încercat să își lingă coatele?



Mălina CRUCERU, VI A

Curiozități ale limbii române



Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioză (44 caractere) - acesta este cel mai lung cuvânt din limba română deși a fost contestat de multe persoane ca fiind un cuvânt tehnic;

Electroglotospectrografie (25 caractere) - este cel mai lung cuvânt din DEX (variante din 89')

Stațiunea Climaterică Sâmbăta (27 caractere) - este cel mai lung nume de oraș din România

Constantinești (15 caractere) - este cel mai lung nume de oraș din România format dintr-un singur cuvânt

Ștreang, trunchi, chiompi, ghionți, strâmți, strângi, strânși, stricți, sconeși, sfînși, prompti, strâmbi, schimbi, schingi, schiopi, zbenghi (7 caractere) - sunt cele mai lungi cuvinte românești formate dintr-o singură silabă.



Teodora BRAȘOVIANU, VI A

Album foto

Imagini din cadrul proiectului ARTA APERTA, mai 2010,
Biblioteca Jutețeană „C. Sturdza” Bacău



*Unii
oameni s-au născut
puncte.
Alții virgule,
Creatorii.*

E scris în firea omului să fie creativ. Învingător prin excelență, acesta aleargă neconținut spre egalarea propriului Creator. În încercarea sa de a atinge armoniile universului, neexperimentatul ucenic crește din sine, treaptă cu treaptă, simțire lângă simțire.

Ne-a lăsat Dumnezeu stăpâni peste o avere finită: cuvintele. Din sărăcia noastră însă, tindem să naștem nestemate de gând și limbă. Este unul din modurile prin care noi, robi ai cuvintelor, pătrundem dincolo de limitele noastre de muritori.

Poezia este mai întâi de toate stare, trăire. Fără acest ingredient esențial creația poetică se rezumă la un exercițiu matematic,

îngust. Efectul imediat al creației este catharsisul, înnobilarea poetului cu

atribute dumnezeiești, de Creator. În momentul plăsmuirii

poeziei, chiar și cel mai stângaci om este un Om, Omul. Așa se explică faptul că nu există persoană care să nu fi cochetat vreodată cu poezia. În joacă sau în serios, a scrie poezie este o realitate de care nu am putea să ne lipsim. E spre binele nostru să ne păstrăm această oază de sensibilitate, iar uneori, pentru cei mai hărăziți, și spre binele celorlalți.

Ionel-Cătălin Diaconu, profesor pentru învățământ primar

Vizitați **www.scoala10bacau.ro**





ISSN1584-1006